

# สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า

## เล่มที่สอง

หนังสือรวบรวมการอธิบายหลักคำสอนพระคัมภีร์พร้อมวิธี  
การประยุกต์กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์

เขียนโดย

อาจารย์แมกซ์ ไคลน์

สัมพันธภาพกับพระเจ้า เล่มที่สอง

(แปลจากหนังสือ “*Fellowship with God, Volume Two*”)

เขียนโดย อาจารย์แมกซ์ ไคลน์

แปลและเรียบเรียงโดย ทิม แมคโลกแลน

พิมพ์ที่เชียงใหม่ 2003

### นโยบายด้านการเงิน

ผู้เขียนปรารถนาแจกหนังสือเล่มนี้โดยที่ไม่คิดค่าใด ๆ ทั้งสิ้นจากผู้อ่านหรือสถาบัน  
ที่ต้องการใช้หนังสือในการสอน พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์ให้แก่  
เรา ทางผู้เขียนต้องการที่สะท้อนพระคุณของพระองค์

หากคุณต้องการรับหนังสือเพิ่มเติมกรุณาติดต่อที่:

ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000

หรือเชิญแวะชมเว็บไซต์: [www.maxklein.org](http://www.maxklein.org)

ผู้เขียนได้ศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์จากภายใต้พันธกิจการสอนของ ศาสนาจารย์ อาร์. บี. ซีม, จูเนียร์ ซึ่ง เป็นศิษยาภิบาลอันซื่อสัตย์ของอาจารย์แมกซ์เป็นเวลา 30 กว่าปี ในระหว่างเวลานี้ อาจารย์แมกซ์ได้เรียนหลักคำ สอน และความจริงจากพระคัมภีร์หลายๆ ประเด็น ซึ่งอำนวยความสะดวกเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ท่าน ด้วย เหตุนี้ท่านจึงมีจุดประสงค์ที่จะอธิบายชีวิตฝ่ายวิญญาณนี้ ที่ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจได้ง่าย และสามารถประยุกต์มา ใช้ในชีวิตส่วนตัว

## สารบัญ

อารัมภบท.....	
การเข้าประชุมเพื่อรับการหนุนใจจากพระคำ (ฮีบรู 10:25).....	
การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์.....	
ชีวิตฝ่ายวิญญาณคือความคิดของพระเจ้าในจิตใจ.....	
ความมั่นคงนิรันดร์ (Eternal Security).....	
ความสุขอย่างเต็มล้น (สดุดี 118:24).....	
ความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ (โรม 5:6).....	
ความคิดเสรีภาพกับพระประสงค์ของพระเจ้า (โรม 8:29-30).....	
ความรักของพระเจ้า.....	
เอกอัครราชทูตของพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:20).....	
โมเสส – ผู้รับใช้อันซื่อสัตย์ของพระเจ้า.....	
พิธีกรรมกับความจริง (โรม 10:1-10).....	
อภิธานศัพท์.....	
อักขระนุกรมข้อพระคัมภีร์.....	

## อาร์มภท

ก่อนที่คุณจะเริ่มต้นศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า จงกล่าวถึง (สารภาพ) บาปของท่านโดยส่วนตัวกับพระเจ้า

“ถ้าเรากล่าวถึง (สารภาพ) บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” ( 1 ยอห์น 1:9 )

จากนี้คุณจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ และจะได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณจึงพร้อมที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า

“พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการพระองค์ด้วย [การทรงนำจากการประกอบด้วย] พระวิญญาณและความจริง [หลักคำสอนพระคัมภีร์]” (ยอห์น 4: 24)

ถ้าหาก你不เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ในฐานะทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ ประเด็นสำคัญไม่ใช่การสารภาพบาป เพราะคุณจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์ก่อนที่จะได้รับการยกโทษจากบาปที่เคยทำมา

“ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็ไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา” (ยอห์น 3:36)

เพราะว่า พระวาทะของเจ้านั้นไม่ตายและทรงพละนาภาอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ  
แทงทะลุกระทั้งจิตใจ และ วิญญาณของมนุษย์ให้แยกออกจากกันได้ และข้อกระดูกและไขมันใน  
กระดูกก็สามารถแยกออกจากกันได้ (ฮีบรู 4:12)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจ จากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว  
การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าจะพากันพร้อมที่จะกระทำ  
การดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจนแล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวาทะแห่งความจริงอย่าง  
ถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

## ฮีบรู 10:25

### การเข้าประชุมเพื่อรับการหนุนใจจากพระคำ

**ฮีบรู 10:25** “อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนที่เขาตายนั่น แต่จงได้รับการหนุนใจ [จากพระคำของพระเจ้า] มากยิ่งขึ้น ในเวลาที่ท่านกำลังเห็นวันนั้น [วันที่คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป] ใกล้เข้ามาแล้ว”

ปัจจุบันนี้ คริสเตียนมักจะเข้าโบสถ์ เพื่อที่จะนมัสการพระเจ้า ผ่านการอธิษฐาน การร้องเพลงถวายแด่พระเจ้า การตั้งใจที่จะเรียนพระคำของพระองค์ และการเข้าร่วมพิธีมหาสนิท ช่วงเวลา 200 ปีแรกแห่งยุคคริสตจักรนั้น ไม่มีโบสถ์ ผู้เชื่อมักจะประชุมกันในบ้านเรือนเพื่อที่จะนมัสการพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าศิษยาภิบาลจะสอนในโบสถ์ ศาลา ที่บ้าน หรือ อาคารแบบใดก็ตาม ประเด็นสำคัญคือคุณสมบัติในการสอนพระคัมภีร์ของเขา การประชุมของสมาชิกในคริสตจักร ไม่ว่าจะประชุมที่ไหนก็ตามจำเป็นต้องมีผู้สอนซึ่งมีคุณสมบัติในการสอน

จากการสอนอย่างถูกต้องของศิษยาภิบาล ผู้ฟังจะยอมรับในสิทธิอำนาจของเขา ผู้ใดที่ได้ยอมรับในสิทธิอำนาจของศิษยาภิบาล และได้ฟังการสอนของเขาอย่างสม่ำเสมอสามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณได้

สมาชิกของคริสตจักรสามารถรับการสอนจากศิษยาภิบาลได้ โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ต่อหน้าเขา ไม่ว่าคุณจะนั่งห่างจากเขา 15 ฟุต หรือ 15,000 ไมล์ สิ่งสำคัญคือ คุณยอมรับที่จะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของเขา และคุณฟังหรืออ่านคำสอนของเขาอย่างสม่ำเสมอหรือไม่ ศิษยาภิบาลสามารถถ่ายทอดการสอนของเขาได้หลายวิธี นอกจากการสอนต่อหน้าสมาชิกแล้ว ยังมี หนังสือ เทป วีดีโอ ซีดี อี-เมลล์ หรือตาม โทรศัพท์ หรือ วิทยุ ก็ได้ อาจารย์เปาโลเป็นตัวอย่างในการเป็นผู้สอนที่สอนสมาชิกในคริสตจักรผ่านทาง การเขียน

ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกของคริสตจักรใกล้บ้านเขา หลายพื้นที่ที่ไม่มีศิษยาภิบาล / ผู้สอนพระคัมภีร์ซึ่งสามารถสอนเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างถูกต้อง ถ้าผู้เชื่อต้องเข้าคริสตจักรที่มีศิษยาภิบาลซึ่งไม่เตรียมพร้อม เขาจะไม่มีโอกาสที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณ สมมุติว่าคุณกำลังเข้าคริสตจักรที่เชียงใหม่ ซึ่งมีศิษยาภิบาลที่อธิบายถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างถูกต้อง เกิดวันหนึ่งคุณป่วยมากและต้องเข้าโรงพยาบาลที่กรุงเทพเป็นเวลาหนึ่งปี คุณสามารถเลือกที่จะเข้ากลุ่มเซลล์ประจำสัปดาห์ซึ่งศิษยาภิบาลจากคริสตจักรในละแวกนั้นได้จัดขึ้นในโรงพยาบาล หรือไม่ก็สั่งเทปบันทึกการสอนของศิษยาภิบาลของคุณที่เชียงใหม่ ถ้าหากว่าศิษยาภิบาลที่เขามาสอนกลุ่มเซลล์ในโรงพยาบาลไม่มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่ผู้เชื่อ การเข้าร่วมกับกลุ่มนั้นอาจทำลายการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณได้ คุณควรจะเลือกที่จะไม่เข้ากับกลุ่มนั้น แล้วฟังเทปของศิษยาภิบาลของคุณแทน

หรือคุณควรจะทำอย่างไร หากคุณต้องไปทำงานในประเทศอื่น ซึ่งไม่มีศิษยาภิบาลที่นั่น แน่แน่นอนว่าคุณจะต้องรับการสอนจากศิษยาภิบาลที่ประเทศอื่น ซึ่งอาจมาถึงคุณโดยวิธีการเขียน เทปบันทึกการสอน และวิธีอื่นๆ ในกรณีที่คุณมีครอบครัวอยู่ด้วย บิดาจะต้องรับผิดชอบการจัดเวลาที่ครอบครัวจะเข้าร่วมกันเพื่อฟังคำสอนนั้น อธิษฐานกัน ร้องเพลงนมัสการ และเขาจะเป็นผู้ประกอบพิธีมหาสนิทด้วย

การเข้าร่วมประชุมกับผู้เชื่อคนอื่นในคริสตจักร จำเป็นต้องเน้นความเข้าใจ ไคร์ครวญ และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ แต่การสร้างมิตรและความสามัคคีกับสมาชิกผู้อื่นเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งคุณสามารถเลือกได้หลายคนมักจะเข้าใจผิดในเรื่องนี้เพราะพระคัมภีร์ฉบับแปลเกือบทุกฉบับ ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทย อังกฤษ หรือภาษาอื่นก็ตาม มีคำเสริมแทรกเข้ามาในข้อ ฮีบรู 10:25 ซึ่งต้นฉบับไม่มี ในภาษากรีกไม่มีคำเขียนว่า “จงรับการหนุนใจ

ซึ่งกันและกัน” หรือยิ่งผิดไปกว่านั้น การแปลว่า “จงพูดหนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น” ผู้เขียนหนังสือฮีบรูไม่ได้เขียนอย่างนั้น คำว่า พาราซเซโอ เป็น *telic participle* และควรแปลว่า “เพื่อได้รับการหนุนใจ” *Telic participle* นี้จะเน้นจุดประสงค์ของคำกริยาเอกของประโยคหรือวลีนั้น ซึ่งในประโยคนี้หมายถึงการเข้าประชุม ทำไมเราถึงต้องเข้าประชุม? เพื่อที่จะรับการหนุนใจจากการได้ยินพระคำของพระเจ้า

บางครั้งการสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อผู้อื่นจะหนุนใจเราได้ ถ้าเขาเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว และพูดด้วยมุมมองชีวิตที่ตรงกับพระประสงค์ และน้ำพระทัยของพระเจ้า การหนุนใจได้มาจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ ไม่ใช่ชีวิตทางด้านสังคม หรือความคิดเห็นส่วนตัวของคริสเตียนผู้อื่น

ส่วนมากการมีสังคมกับผู้เชื่อฝ่ายเนื้อหนังมักจะระงับการเติบโตฝ่ายวิญญาณด้วยเหตุดังนี้ว่า :

1. เมื่อคุณได้คลุกคลีกับผู้เชื่อซึ่งกำลังตกอยู่ในความบาป คือคริสเตียนที่โง่เขลาและสับสนเพราะไม่ยอมเรียนหรือปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เขา คุณจะได้รับอิทธิพลจากชีวิตของเขา จะเห็นคุณค่าในสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานนั้นลดน้อยลง และจะเรียงลำดับความสำคัญในชีวิตผิดพลาดไป
2. ผู้เชื่อหลายคนได้หันเหจากการเรียนและการประยุกต์นำหลักคำสอนพระคัมภีร์ในชีวิตของเขา เพราะเขากำลังหาเพื่อน หรือคู่รักที่จะให้เขามีความสุข คุณจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าก่อนที่คุณสามารถมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น อย่างไรก็ตาม คนที่คิดว่าการสร้างความสัมพันธ์กับมนุษย์นั้นสำคัญกว่าการสร้างความสัมพันธ์กับพระเจ้า เขาจะไม่มีวันที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าได้
3. ถ้าคุณเข้าสังคมกับผู้เชื่อที่ชอบถือว่าการกระทำดีเป็นสิ่งที่ทำให้คริสเตียนเป็นผู้เชื่อที่ดี หรือผู้เชื่อที่คิดว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณขึ้นอยู่กับการกระทำ (*legalistic believer*) คุณจะต้องทำตามเขา มิฉะนั้นคุณจะถูกการตัดสินจากเขา ถ้าคุณเข้ากับผู้เชื่อที่อ้างว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณคือข้อห้าม เช่น ห้ามดื่มสุรา สูบบุหรี่ เต้นรำ หรือดูหนัง คุณก็จะต้องยอมรับกฎเกณฑ์ของเขา หรือไม่ก็ต้องขัดแย้งกับเขาเสมอ ในทั้ง 2 กรณีนี้ คุณจะเสี่ยงต่อการกระทำบาปทางความคิดเสมอ
4. ในทางตรงกันข้าม ถ้าคุณเข้าสังคมกับผู้เชื่อที่ถูก (เอาเปรียบ) พระคุณพระเจ้าโดยไม่ยอมหันจากชีวิตเก่า เพราะได้รับความรอดแล้ว (*antinomian believer*) การกระทำของเขาจะมีอิทธิพลต่อการเติบโตของคุณ ถ้าคุณคลุกคลีกับผู้เชื่อที่ชอบเมาเหล้า ล่วงประเวณี หรือ เกี่ยวข้องกับกิจกรรมซึ่งผิดกฎหมาย สุดท้ายพวกนี้จะมีผลกระทบต่องานของคุณ
5. คริสเตียนบางคนจะใช้คริสเตียนคนอื่นเพื่อเป็นทางที่จะก้าวหน้าทางด้านอาชีพ หรือธุรกิจส่วนตัวของเขา คริสเตียนประเภทนี้จะเข้า คริสตจักรที่มีผู้เชื่อที่มีอิทธิพลซึ่งสามารถช่วยเขาในการตอบสนองความมักใหญ่ใฝ่สูงของเขา แน่หนอน การเข้าสังคมกับผู้เชื่อประเภทนี้จะยับยั้งการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณ
6. คริสเตียนหลายคนเลือกที่จะมีสัมพันธ์กับผู้เชื่อผู้อื่น แทนที่จะความสัมพันธ์กับพระเจ้า คริสเตียนสัมพันธ์ที่แท้จริงคือสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ไม่ใช่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ถ้าคุณเข้ามัสการกับเพื่อนคริสเตียนทั้ง 500 คน แต่ไม่ได้รับพระเจ้า คุณเป็นศูนย์ และการกระทำของคุณจะไม่เกิดผล (1 โครินธ์ 13:1-3)

โดยทั่วไปแล้ว เมื่อเราได้นั่งลงเพื่อที่จะฟังพระคำของพระเจ้า เราได้นั่งกับคริสเตียนผู้อื่น อย่างไรก็ตาม การที่มีผู้อื่นนั่งรอบข้างคุณในเวลาที่คุณได้ฟังพระวจนะ ไม่ได้อำนวยความสะดวกให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณเติบโต ไม่ว่าคุณ จะนั่งกับครอบครัวที่บ้านเพื่อที่จะฟังศิษยาภิบาลของคุณทางโทรศัพท์ วิทยุ หรือ เทปบันทึก หรือจะเข้าโบสถ์กับ ผู้เชื่ออีก 500 คน สิ่งที่จะทำให้คุณเติบโตคือพระคำของพระเจ้า มนุษย์ไม่ได้ช่วยให้คุณเติบโต พระคำของพระเจ้า ต่างหากที่จะทำให้คุณเติบโตฝ่ายวิญญาณได้

คริสเตียนบางคนคิดว่าการที่จะเดินเข้าไปในโบสถ์เป็นสิ่งที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นสิ่งที่จะทำให้เขา เติบโตฝ่ายวิญญาณทันที ถ้าคุณเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่มีศิษยาภิบาลที่โง่เขลาต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์ คุณจะ ไม่มีวันเติบโตในชีวิตคริสเตียนของคุณ ยิ่งร้ายกว่านั้น ศิษยาภิบาลที่โง่เขลาต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์แน่นอน ว่าจะต้องสอนเท็จอยู่แล้ว ดังนั้น ถ้าคุณได้ฟังคำสอนของเขา คุณจะต้องถอยหลังในชีวิตคริสเตียนของคุณ ขอยก เรื่องเปรียบเทียบเพื่อคุณจะได้นึกภาพนี้ให้ชัดเจนขึ้น ถ้ามีนักศึกษาเข้าเรียนคณะวิศวกรรม โดยอาจารย์สอนเป็น คนที่ไม่รู้จักทฤษฎีและหลักการอย่างถูกต้องเกี่ยวกับวิชานี้ นักศึกษานั้นจะได้รับข้อมูลที่ผิดๆ ก่อนที่เขา ได้เข้ามาศึกษาวิชานี้ เขาไม่รู้จักทฤษฎีและหลักการของวิศวกรรม แต่ตอนนี้เขาได้ทฤษฎีและหลักการเท็จเข้ามา ด้วย ตอนนี้เขาแย่ยิ่งกว่าเดิมแล้วเพราะตอนนี้เขาไม่ใช่แค่คนโง่เขลา แต่เขาจะยโสด้วย เขาจะคิดว่าตนเองรู้จัก ทฤษฎีและหลักการทางวิศวกรรมแล้ว และจะไม่ยอมฟังอาจารย์ที่สอนวิชานี้อย่างถูกต้อง ภาพนี้เป็นสิ่งที่เกิด ขึ้นกับคริสเตียนที่เข้าคริสตจักรซึ่งมีศิษยาภิบาลที่ไม่รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาจะคิดว่าเขากำลังเติบโตฝ่าย วิญญาณอยู่ แต่ตามจริงแล้วเขาได้ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ และกลายเป็นคนยโสด้วย

พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้บัญชาให้คริสเตียนต้องเข้าโบสถ์ที่ใกล้บ้านที่สุด ซึ่งมีศิษยาภิบาลที่คิดว่ารู้จักพระคำของ พระเจ้า ฮีบรูบทที่ 10:25 กำลังบัญชาผู้เชื่อทุกคนที่จะฟังและเรียนรู้พระคำของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอจากศิษยาภิ บาลที่มีคุณสมบัติ ผู้ซึ่งเป็นอาจารย์ฝ่ายวิญญาณ “แต่ขอท่านทั้งหลายจงเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ ซึ่งมา จากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18) การเติบโตไม่ได้มาจากการเข้า สังคมคริสเตียน การเติบโตไม่ได้มาจากการนั่งข้างๆ ผู้เชื่อผู้อื่นในห้องประชุมที่โบสถ์ “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็ เพราะการได้ยิน และการได้ยินผ่านทางพระคำของพระคริสต์ [διὰ ρημάτων χριστου (ไม่ใช่ “และการ ได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์”)] (โรม 10:17) ชีวิตฝ่ายวิญญาณจะไม่ได้พัฒนาโดยการพบศิษยาภิ บาลของคริสตจักรท้องถิ่น แต่ได้มาจากการฟังคำสอนของเขา ความเชื่อของคุณไม่ได้แข็งแกร่งขึ้นเพราะการมี สังคมกับคริสเตียนผู้อื่น แต่ได้มาจากการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์จากศิษยาภิบาลที่เตรียมพร้อม

## การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพื่อที่เราจะสามารถเข้าใจถึงการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจำเป็นต้องแยกแยะระหว่างการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าอธิบายอย่างง่าย ๆ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมจิตใจของผู้เชื่อ แต่การทรงสถิตของพระวิญญาณคือการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตในร่างกายของผู้เชื่อ (1 โครินธ์ 3:16) เมื่อเราได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงประทานฤทธิ์เดชเพื่อที่เราจะสามารถเข้าใจ จดจำ ระลึกถึง และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นำมาใช้กับประสบการณ์ของเรา (ยอห์น 14:26, 1 โครินธ์ 2:10-12, กาลาเทีย 5:22,23) ในอีกด้านหนึ่ง พระประสงค์ของการทรงสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือการที่จะทำให้ร่างกายของผู้เชื่อเป็นวิหารของพระคริสต์ (ยอห์น 14:20) และพระเจ้าพระบิดา (เอเฟซัส 2:22)

“จงเลิกการเมาเหล้า [ เป็นคำสั่งให้เลิกกับสิ่งที่กำลังทำอยู่นั้น] ซึ่งทำชีวิตให้เสื่อมทราม แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18)

ข้อนี้เป็นการอุปมาโดยใช้คำเปรียบเทียบสิ่งที่ตรงข้ามกัน (analogy by antithesis) เมื่อคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ และได้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ จิตใจของเขาจะได้รับการเติมเต็มด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ จากหลักคำสอนนั้นเขาจะพัฒนาสติปัญญา และจะเห็นเป้าหมายของชีวิตอย่างชัดเจน แต่ถ้าหากคริสเตียนดำเนินชีวิตนอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเป็นเวลานาน เขาจะเกิดค่านิยมที่ผิดพลาดในชีวิต จะเรียงลำดับความสำคัญในชีวิตไม่ถูกต้อง และจะพึ่งพาในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง หลักการคือ เมื่อคริสเตียนไม่ได้ศึกษาหลักคำสอนที่แท้จริง โดยอยู่ภายใต้พันธกิจการสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจะเมาฝ่ายวิญญาณเพราะเสพเหล้าองุ่นแห่งหลักคำสอนเท็จ (เอเฟซัส 4:17-19) หลักคำสอนเท็จนี้ทำให้แรงจูงใจ การเรียงลำดับความสำคัญ ความคิด และการกระทำของเขานั้นผิดพลาดไป ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาจะเสื่อมทราม เขาจะมองชีวิตอย่างคลุมเครือ และชีวิตของเขาจะซัดไปเซมา

ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทรงประทานฤทธิ์เดชแก่ผู้เชื่อใน 2 รูปแบบ ได้แก่ พระคำของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและทรงผลานุภาพอยู่เสมอ (ฮีบรู 4:12) และการทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในจิตใจของเรา ซึ่งให้เราสามารถปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ อย่างไรก็ตาม พระคำของพระเจ้าจะไม่มีประโยชน์ต่อเราจนกว่าพระคำนั้นจะถูกสะสมไว้ในจิตใจ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงช่วยเราให้ระลึกถึงในเวลาที่เราจะต้องใช้พระคำนั้น (ยอห์น 14:26) ไม่มีสิ่งใดที่จะเปรียบได้กับการที่อยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการมีพระคำของพระเจ้าสะสมไว้ในจิตใจแล้ว มี 2 สิ่งนี้เท่านั้นที่จะทำให้คริสเตียนมีจิตใจที่แข็งแกร่ง

“ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานตามความไพบูลย์แห่งพระสิริของพระองค์ [ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ผู้เชื่อในสมัยคริสตจักร] เพื่อท่านจะมีเรี่ยวแรงโดยฤทธิ์เดชพระวิญญาณของพระองค์ในตัวท่าน” (เอเฟซัส 3:16)

ข้อนี้ได้อธิบายถึงพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงประทานความเข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของผู้เชื่อ เมื่อมีจิตใจที่เข้มแข็งแล้ว ผู้เชื่อสามารถมีชัยชนะเหนือปัญหาทุกเรื่องในชีวิต

## การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ กับ การเติบโตฝ่ายวิญญาณ

การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ และการเติบโตฝ่ายวิญญาณไม่เหมือนกัน การดำเนินฝ่ายวิญญาณ (ชีวิตฝ่ายวิญญาณ) เป็นสิ่งที่เด็ดขาด ผู้เชื่อจะประกอบด้วยพระวิญญาณ (ดำเนินอยู่ในความสว่าง) หรือไม่ประกอบด้วยพระวิญญาณนั้น (ดำเนินอยู่ในความมืด)(1 ยอห์น 5-7) เราอาจจะดำเนินในความสว่างในช่วงเวลาหนึ่ง แต่พอเรากระทำบาปทางความคิด คำพูด หรือทางการกระทำ เราไม่ได้ดำเนินฝ่ายวิญญาณแล้ว แต่อยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเราอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระวิญญาณแล้ว เราจำเป็นต้องสารภาพบาปของเราอย่างถูกวิธีต่อพระเจ้าพระบิดา เพื่อจะได้กลับเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ( 1 ยอห์น 1:9)

การดำเนินฝ่ายวิญญาณเป็นสถานะที่ชัดเจน (absolute) แต่การเติบโตฝ่ายวิญญาณเป็นสถานะที่มีหลายระดับ ในคริสตจักรมีผู้เชื่อที่ยังเป็นทารกฝ่ายวิญญาณ (1 เปโตร 2:2), มีผู้ใหญ่ คือคริสเตียนซึ่งรักจิตใจของตนและมั่นคงในชีวิต ไม่ว่าจะสถานการณ์จะเป็นอย่างไร (สุภาพ 19:8; Philip 4:11-13), และมีผู้เชื่อที่โตแล้ว คือคริสเตียนที่รักพระเจ้า (ยอห์น 14:15; โรม 8:28; ยากอบ 1:12) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่เป็นทารกในพระคริสต์อาจมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเพราะอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในขณะที่ผู้เชื่อที่โตแล้วอาจจะอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระองค์ ดาวิดเป็นผู้เชื่อที่โตมากแล้วเมื่อเขากระทำการล่วงประเวณีและฆาตกรรม จากตัวอย่างของเขา เรามีหลักการดังนี้ว่า เมื่อผู้เชื่อได้เสียการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไป เขาสามารถกระทำบาปที่ร้ายแรงมาก

อายุฝ่ายร่างกายไม่เกี่ยวกับการเติบโตฝ่ายวิญญาณ การเติบโตฝ่ายวิญญาณถูกกำหนดด้วยปริมาณหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่คุณได้สะสมไว้ในจิตใจพร้อมที่จะถูกเรียกมาใช้ในกระแสความคิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การเติบโตฝ่ายวิญญาณจะนำไปถึงความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณและความถ่อมใจ ความเข้มแข็งนั้นจะผ่านทางพันธกิจการสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความถ่อมใจนั้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจ และการเห็นคุณค่าในพระคุณของพระเจ้า และการเชื่อฟังพระคำของพระองค์ ถ้าผู้เชื่อมีหลักคำสอนพระคัมภีร์น้อยในจิตใจของเขา ก็ถือว่าเขายังเป็นทารกอยู่ แต่ถ้าเขาได้ฟังหลักคำสอนพระคัมภีร์ผ่านการสอนอย่างถูกต้องสม่ำเสมอเป็นเวลานาน จนได้เข้าใจแผนการของพระเจ้าอย่างชัดเจน และมีความชื่นชมในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา ก็ถือว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ในกรณีที่เขาได้พัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้า และเชื่อฟังพระบัญญัติทุกประการที่มีอยู่ในพระคำของพระองค์ (ยอห์น 14:15) ก็ถือว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว

เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องเข้าใจว่าการเติบโตฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาจากการรับใช้พระเจ้า การร้องเพลงนมัสการ การอธิษฐาน หรือการถวายทรัพย์ แต่ได้มาจากความเข้าใจที่มีในพระคำของพระองค์ “แต่ขอท่านทั้งหลายจงเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ ซึ่งมาจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18ก) การรับใช้พระเจ้า การร้องเพลง การอธิษฐาน และการถวายทรัพย์ เป็นผลภายหลังจากการเติบโตฝ่ายวิญญาณแล้ว ไม่ใช่วิธีการที่จะทำให้เติบโตฝ่ายวิญญาณ

อาทิเช่น ผู้เชื่อยิ่งเติบโตก็จะยิ่งถวายเกียรติแด่พระเจ้าในเวลาร้องเพลงนมัสการพระองค์ตราบดีที่เพลงนั้นถูกต้องตามหลักคำสอนพระคัมภีร์ แต่ขอสังเกตว่า เพลงส่วนใหญ่ไม่ได้เขียนขึ้นมาโดยผู้เชื่อที่โตแล้ว เนื้อเพลงจึงอาจผิดกับหลักคำสอนพระคัมภีร์ได้ ในกรณีนี้ การฟังและร้องตามเพลงนั้นเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า และไม่มีความสำคัญในการนมัสการพระเจ้า

การอธิษฐานเป็นพันธกิจอัครทูตซึ่งอาศัยการเติบโตฝ่ายวิญญาณ ยิ่งผู้เชื่อโตเติบโตมากเท่าไร การอธิษฐานก็จะยิ่งเกิดผลมากเท่านั้น (ยากอบ 4:3; 1 ยอห์น 3:22) เพราะฉะนั้น การร้องเพลงถวายแด่พระเจ้า และ

การอธิษฐานมีบทบาทที่สำคัญมากในชีวิตคริสเตียน แต่ทั้ง 2 สิ่งนี้ไม่มีส่วนในการสร้างผู้เชื่อให้เติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ

สิ่งใดที่ผู้ไม่เชื่อสามารถทำได้นั้น สิ่งนั้นไม่ได้มีส่วนในชีวิตฝ่ายวิญญาณ มีความคิดที่ผิดๆหลายเรื่องเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ อย่างเช่น บุคลิก และการแต่งกาย สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นเครื่องวัดชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ การพูดเสียงหวาน ทำที่สุภาพ การแต่งตัวเรียบร้อย การแสดงความเคารพนับถือ และการแสดงถึงการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นไม่ได้หมายความว่าคนนั้นเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว หรือคุณอาจเป็นคนที่มีคุณธรรมสูง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า คุณมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า ผู้ไม่เชื่อก็สามารถทำทุกสิ่งดังกล่าวได้ รวมถึงการมีคุณธรรมสูงด้วย

การเลิกทำบางสิ่งบางอย่างนั้นไม่ได้หมายความว่าคนนั้นได้เติบโตฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกัน หากคุณเลิกการพนัน เลิกดื่มเหล้า เลิกสูบบุหรี่ ฯลฯ นั้นยังไม่ได้หมายความว่า คุณกำลังดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ การสูบบุหรี่อาจทำให้คุณเป็นมะเร็งปอด แต่การกินพริกหยงก็จะทำให้คุณเป็นโรคระเคาะ และการกินช็อคโกแลตก็ทำลายฟัน การที่จะนำสิ่งที่ไม่ดีต่อสุขภาพเข้าไปในร่างกายนั้นไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นจะต้องเป็นบาป

ในทำนองเดียวกัน ถ้าบาปของคุณไม่เลวร้ายเท่ากับบาปของคนอื่น นั้นไม่ได้หมายความว่า คุณเป็นคริสเตียนที่ดีกว่าเขา อาจมีคริสเตียนคนหนึ่งที่กำลังกังวลตลอดเวลา อีกคนหนึ่งเป็นคนขี้เมา คริสเตียนที่ชอบกังวลบอกรับตัวเองว่า “ฉันดีกว่าไอ้ขี้เมาคนนั้น” แต่ความคิดแบบนี้ผิดกับพระคำของพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าคุณกังวลใจเป็นบาปที่ดี และการเมาเหล้าเป็นบาปที่เลวทราม ในตัวอย่างนี้ทั้ง 2 คนนั้นไม่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้า

ผู้เชื่อที่ชอบเข้าร่วมกับกิจกรรมของคริสตจักรไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นคริสเตียนที่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ดี เช่นเดียวกัน การถวายทรัพย์ การเข้าประชุมนมัสการหรือประชุมอธิษฐานสม่ำเสมอ การพาคนใหม่เข้าโบสถ์ และการสอนรวีเด็ก ไม่ได้เป็นเครื่องวัดถึง การเติบโตฝ่ายวิญญาณ อาจมีคริสเตียนบางคนที่มีอธิษฐานวันละ 4 ชั่วโมงทุกวัน แต่ไม่มีความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณพอที่จะจัดการกับปัญหาประจำวัน หรือผ่านการทดสอบความเชื่อแม้เป็นการทดสอบเพียงเล็กน้อย คริสเตียนที่มีอธิษฐานยาวนานอาจจะไม่ได้เป็นคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ก็ได้ แต่การอธิษฐานที่ตรงกับพระประสงค์ของพระเจ้าต่างหากที่เป็นเครื่องวัดการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

การมีชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็นสถานะที่ชัดเจน ผู้เชื่ออาจอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณหรือไม่ก็ได้ แต่ไม่มีสถานะซึ่งเขาอาจประกอบด้วยพระวิญญาณ “ครึ่งหนึ่ง” หรือ “เกือบเต็ม” เป็นต้น เมื่อคริสเตียนทำบาป เขาไม่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาได้กล่าวความบาปของเขาต่อพระบิดา เขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกอบในจิตใจของเขาอีกครั้งหนึ่ง ในอีกด้านหนึ่ง การเติบโตฝ่ายวิญญาณเป็นสถานะที่ขึ้นอยู่กับปริมาณของหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจ รวมกับความเข้มแข็ง และความถ่อมใจของผู้เชื่อแต่ละคน

## ชีวิตฝ่ายวิญญาณคือความคิดของพระเจ้าในจิตใจ

พระคัมภีร์ ถูกเรียกว่า “พระคำ” เพราะพระคัมภีร์นั้นประกอบด้วยคำศัพท์ คำศัพท์เป็นสิ่งที่ให้เราสามารถคิดได้ ความคิดของเราได้วนเวียนในกระแสความคิดในจิตใจของเรา คนหนึ่งอาจมีความเป็นอัจฉริยะซ่อนอยู่ภายใน แต่ถ้าเขาไม่มีคำศัพท์ในจิตใจของเขา เขาก็ไม่สามารถคิดได้ ในทำนองเดียวกัน ถ้าผู้เชื่อไม่มีคำศัพท์ซึ่งให้เขาเข้าใจหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาก็ไม่สามารถคิดตามความคิดของพระเจ้าได้ โดยปราศจากความคิดของพระเจ้าในจิตใจ ผู้เชื่อก็จะไม่สามารถเข้าใจพระเจ้าหรือเห็นคุณค่าในพระองค์ และจะไม่มีวันที่เขาจะรักพระองค์ได้ เพราะฉะนั้น เขาจึงพลาดที่จะรู้จักความสุขที่สุดในชีวิต

ในด้านตรงข้าม อารมณ์เป็นสิ่งที่ไม่มีความคิด เหตุผล หรือสามัญสำนึก อารมณ์ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากเพื่อแทนความคิดหรือการตัดสินใจ แต่เป็นสิ่งที่จะทำให้เราเห็นคุณค่าจากการที่เราได้คิดและตัดสินใจอย่างถูกต้อง อารมณ์เป็นสิ่งที่ล้าเลิศเมื่อมันได้ทำหน้าที่อย่างถูกต้อง แต่เมื่ออารมณ์ไม่ได้รับการควบคุมแล้วมันกลายเป็นอุปสรรคในการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

“ดูก่อนท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท่าน ใจของท่านทั้งหลายมิได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะอารมณ์ [σπλαγχνον / สเปนซ์-นน ] ของตน” ( 2 โครินธ์ 6:11-12)

คำว่า สเปนซ์-นน หมายถึง ลำไส้, ความรู้สึกที่ผลักดันทำอะไรอย่างหุนหัน (impulsive passions), แหล่งความรู้สึก, เสนหา, และ อารมณ์ ในที่นี้ก็พูดถึงการที่อารมณ์ได้ควบคุมจิตใจ หากเราปล่อยอารมณ์ให้ควบคุมจิตใจเมื่อใด เราขาดความมั่นคงและความสุข ถ้าเราจะมีความสุข อารมณ์จะต้องรับการควบคุมจากความคิด (อยู่ภายใต้การควบคุมของความคิด) เนื่องจากพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้คิดอย่างมีเหตุผล เราจึงต้องรับการควบคุมจากความคิด

เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าพระเจ้าไม่มีอารมณ์ ถึงแม้พระคัมภีร์ได้พูดถึงความพิโรธและความเสียหายพระทัยของพระองค์ สิ่งนี้เป็นแค่ภาษาภาพ พระคำได้พูดถึงพระหัตถ์และพระเนตรของพระองค์ด้วย แต่พระองค์ไม่มีสิ่งเหล่านี้ ตามหลัก ศาสนศาสตร์ การใช้คำศัพท์ เช่น ความพิโรธของพระเจ้า หรือ การเสียหายพระทัยของพระองค์ถูกเรียกว่า “anthropopathisms” เมื่อพูดถึงพระหัตถ์และพระเนตรของพระองค์ก็เรียกว่า “anthropomorphisms” ตามจริงแล้วพระเจ้าใช้ภาษาหลายรูปแบบในพระคำ เพื่อจะให้มนุษย์เข้าใจถึงพระลักษณะและพระประสงค์ของพระองค์ อย่างเช่น เมื่อเราได้อ่านว่า “และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้” (ยอห์น 10:28) ก็เป็นภาพซึ่งให้เราเข้าใจความรอดนิรันดร์ซึ่งพระเจ้าทรงรับรองให้เรา (eternal security หรือ ความมั่นคงนิรันดร์) มือ ตา ความโกรธ และ ความเสียหายเป็นลักษณะของมนุษย์

ความโกรธไม่ได้เป็นแค่อารมณ์เท่านั้น แต่ก็ยังเป็นบาปด้วย พระคัมภีร์หลายฉบับได้แปลเอเฟซัส 4:26 ให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ความโกรธไม่ใช่บาป ในต้นฉบับภาษากรีกมีเขียนไว้ว่า οργιζεσθε και μη 'αματανετε คำกริยา οργιζεσθε (ออร์กิ เรส เท) จะต้องรับการแปลด้วยรูปแบบ present middle indicative (ไม่ใช่ present middle imperative เหมือนบางฉบับแปล) ซึ่งให้เห็นถึงการกระทำที่มีคนกำลังทำอยู่ “ท่านโกรธอยู่” ก็มีคำ μη (เม) ในวลีนี้ แปลว่า “หยุดทำ”) ต่อด้วย 'αματανετε (ฮามาเทเนเท) “หยุดทำบาปได้แล้ว” ข้ออื่นซึ่งช่วยให้

เราเข้าใจว่า ความโกรธเป็นบาปมีใน เอเฟซัส 4:31 และ มัทธิว 5:22 เพราะฉะนั้น เป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าถ้าจะบอกว่าพระองค์ทรงพิโรธจริง

การเสียดายเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจผิด เนื่องจากพระเจ้าทรงทราบทุกอย่างตั้งแต่อดีตกาล และพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบทุกประการ พระองค์จึงไม่เคยตัดสินใจผิด อนึ่งอารมณ์เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ และก่อให้เกิดความรู้สึกซึ่งไม่มั่นคง ภาษาอังกฤษใช้คำว่า emotion ซึ่งมีรากศัพท์กับคำ motion ซึ่งแปลว่า “เคลื่อนไหว” หรือ “เปลี่ยนแปลง” พระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง (ฮีบรู 13:8) เพราะฉะนั้นการที่จะบอกว่าพระองค์มีอารมณ์นั้นเป็นการหมิ่นประมาทพระองค์เช่นเดียวกัน

ขอให้คุณพิจารณาประโยค “พระเยซูทรงพระกันแสง” (ทรงร้องไห้) (ยอห์น 11:35) ข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ความเป็นพระเจ้า ในต้นฉบับจะเขียนถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซูโดยใช้คำว่า “ἠνθρώπος” (อียะซุส) ซึ่งพระคัมภีร์ไทยใช้นามว่า “พระเยซู” พระเจ้าทรงสถาปนามนุษย์ทุกคนให้มีอารมณ์ เพื่อที่จะตอบสนองต่อสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจ ซึ่งความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ไม่ได้รับการยกเว้น

อีกข้อหนึ่งซึ่งอาจทำให้เข้าใจผิดว่าพระเจามีอารมณ์อยู่ที่ มัทธิว 21:12 (และมาระโก 11:15) “พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหาร ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในบริเวณพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงินกับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกพิราบเสีย” ข้อนี้ไม่ได้พูดเลยว่าพระเยซูทรงพิโรธหรือแสดงอารมณ์บาปอย่างอื่นแม้แต่น้อย!

พระคัมภีร์ประกอบด้วยความคิดของพระเจ้า หากเราจะพัฒนาความรักที่เรามีต่อพระเจ้า จำเป็นต้องผ่านทางความคิดในจิตใจของเรา 1 โครินธ์ 2:16 กล่าวว่า “เรามีพระทัยของพระคริสต์” เราสามารถเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณได้ก็เพราะความคิด ไม่ใช่อารมณ์

“แต่ขอท่านทั้งหลายจงเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ ซึ่งมาจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18ก)

“จงมีความคิด [προνοεω , โพร-เนโอ] ในตนเอง เหมือนกับความคิดซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:5)

คำว่า โพร-เนโอ หมายถึง การคิดตามความจริงโดยไม่ได้เอาความคิดส่วนตัวเข้ามาปน (objective thinking) เนื่องจากคำกริยานี้เขียนโดยรูปแบบไวยากรณ์ present active imperative เราจึงทราบว่า คำนี้สั่งเราว่า “จงคิดตามความจริงเสมอ” เราได้รับคำสั่งที่จะคิดตามความคิดของพระเจ้า ซึ่งความเป็นมนุษย์ของพระเยซูได้คิด

“จงเอาใจจดจ่อ [αφοραω / อะโพรอะโอ] กับพระเยซู ผู้บุกเบิกและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์” (ฮีบรู 12:2ก)

พระคัมภีร์หลายเล่มได้แปลคำว่า อะโพรอะโอ ว่า “จงมองที่พระเยซู” ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะตอนนี้พระองค์ทรงสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว เพื่อที่จะนำข้อนี้ประยุกต์มาใช้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา เราจำเป็นต้องใช้คำแปลที่แม่นยำและตรงกับความหมายเดิม คือ ใจจดจ่อ (ภาษาอังกฤษ “concentrate on”) การที่จะเอาใจจดจ่อกับพระองค์ต้องใช้ความรู้ วินัย และความถ่อมใจ เราก็รับคำสั่งที่จะปักจิตใจไว้ที่พระองค์ ที่จะคิดถึงพระองค์ หากเราจะคิดถึงพระเยซู เราต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระองค์ ซึ่งเราจะรับได้จากการศึกษาและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ โดยอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

## ความมั่นคงนิรันดร์ (Eternal Security)

เราอาจเรียกความมั่นคงนิรันดร์ (ความรอดและการที่พระเจ้าทรงรับรองความรอดนั้นเป็นชั่วนิรันดร์) ว่าเป็นความสัมพันธ์กับความรักของพระเจ้า พระเจ้าทรงประทานความรอด และความมั่นคงนิรันดร์นั้นแก่เราโดยพระคุณของพระองค์เอง ไม่ใช่เพราะการกระทำดีของเรา

“เหตุฉะนั้น เมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงกลับคืนดีกับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์โดยพระองค์ และเพราะความเชื่อเราได้เข้าไปถึงพระคุณซึ่งเรายืนอยู่ และชื่นชมยินดีเพราะความเชื่อมั่นในพระสิริของพระเจ้า” (โรม 5:1-2)

คำว่า “เราได้เข้าไปถึงพระคุณ” หมายถึงการรับความรอด “ซึ่งเรายืนอยู่” แปลจากคำว่า ἵστημι (ฮิสเทมิ) ซึ่งถูกเขียนด้วยรูปแบบไวยากรณ์กาลสมบูรณ์ (perfect tense) เพื่อให้เราเข้าใจว่า เรายืนอยู่บนพระคุณในเวลาที่เราได้รับความรอด และเราจะยืนอยู่บนพระคุณนั้นตลอดไปเป็นนิรันดร์

เราไม่สมควรที่จะรับความรอด และไม่ว่าเราจะเติบโตฝ่ายวิญญาณมากแค่ไหน เราก็ยังไม่สมควรที่จะได้รับ เพราะฉะนั้น ความรอดนิรันดร์ที่เราได้รับไม่ขึ้นอยู่กับศีลธรรม หรือ ความชอบธรรมของเรา แต่จำต้องอาศัยพระคุณและความรักของพระเจ้า

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายได้รอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่เป็นของขวัญ [δωρον / โด-รณ] จากพระเจ้า ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (เอเฟซัส 2:8-9)

เราได้รับความรอดโดยพระคุณฉันใด ความรอดนั้นก็จะถูกรักษาไว้โดยพระคุณฉันนั้น เราเป็นคนบาปก่อนที่จะได้รับความรอด และยังเป็นคนบาปหลังจากที่ได้รับความรอดด้วย พระเจ้าทรงช่วยชีวิตเราเมื่อเรายังเป็นคนอธรรม เราจึงมั่นใจได้ว่าพระองค์จะไม่ยัดความรอดไปจากเรา แม้ว่าเรายังเป็นคนอธรรมต่อไป

ในภาษากรีก วลีคำกริยา “ท่านทั้งหลายได้รอดนั้น” เป็นคำกริยาสองคำติด ๆ กัน ἑστειλεσθε (เอ็สเท เสโซสมะนอย) การสร้างประโยคเช่นนี้เรียกว่า periphrastic ซึ่งเป็นกรณการกระทำของคำกริยาอย่างชัดเจนที่สุดในภาษากรีก ในประโยคนี้อาจารย์เปาโลใช้วิธีเช่นนี้เพื่อที่จะเน้นความมั่นคงนิรันดร์ ถ้าแปลตรงกับความหมายก็เป็น “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดได้นั้น ซึ่งเป็นความรอดที่ท่านได้ยืนอยู่นั้น ก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ” แต่การแปลเช่นนี้ไม่ราบรื่น เราจึงได้ใช้การแปลที่รวบรัด ซึ่งไม่ได้สื่อความหมายอย่างเจาะจงอย่างต้นฉบับ โดยการสรุป อาจารย์เปาโลได้เห็นว่า ความรอดและการรับรองความรอดนั้นเป็นเรื่องของพระคุณ และไม่เกี่ยวกับการกระทำของผู้เชื่อ

ความรอดเป็นของขวัญ (โด-รณ) ที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา เมื่อพระเจ้าทรงประทานของขวัญให้ พระองค์ไม่ได้ตั้งเงื่อนไขในการรับ พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “ถ้าเจ้าประพฤติดี เจ้าจึงจะสามารถเก็บของขวัญนี้ได้ แต่ถ้าเจ้าประพฤติไม่ดี เราจะเอาของขวัญนี้กลับคืน” อนึ่ง เนื่องจากพระเจ้าทรงประทานความรอดแก่เราเป็นของขวัญ พระเจ้าไม่ได้ขอสิ่งตอบแทนจากเรา หลายคนอาจให้ของขวัญโดยหวังว่าจะได้อะไรกลับคืนมา หรือยิ่งกว่านั้นก็

อาจจะเรียกร้องสิ่งตอบแทน นี่ไม่ใช่การให้ที่แท้จริง เมื่อพระเจ้าทรงให้ของขวัญ ก็เป็นของขวัญที่แท้จริง เพราะฉะนั้น เนื่องจากเราได้รับความรอดเป็นของขวัญ พระองค์จึงไม่ประสงค์ที่จะเอาความรอดคืนจากเรา

### **ไม่มีสิ่งใดที่จะแยกเราจากความรักของพระเจ้าได้**

เนื่องจากเราได้เข้ามีส่วนในพระคริสต์ (โคโลสี 2:10) พระเจ้าพระบิดาทรงรักเราด้วยความรักที่พระองค์ทรงมีต่อพระบุตร ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้เราแยกจากความรักนั้นได้ อาจารย์เปาโลได้เน้นประเด็นนี้โดยเขียนถึงอิทธิพลทั้ง 6 ประการ ซึ่งผู้เชื่ออาจจะถูกล่อลวงให้คิดว่าสิ่งเหล่านั้นจะแยกเขาออกจากความรักของพระเจ้า และทำให้เขาเสียความรอดของเขา

“เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตายหรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งสูง หรือสิ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมิอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:38-39)

#### **1. แม้ความตายหรือชีวิต**

ไม่ว่าคุณเผชิญสถานการณ์แบบใดในความตาย (ฝ่ายร่างกาย) ของคุณ ก็จะไม่สิ่งใดที่จะทำให้คุณถูกแยกออกจากความรักของพระเจ้า คุณอาจจากโลกนี้ไปโดยเป็นผู้เชื่อที่พ่ายแพ้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ แต่คุณไม่มีวันที่จะถูกแยกออกจากความรักของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน ก็ไม่มีอะไรในชีวิตที่สามารถแยกเราจากความรักของพระองค์เช่นเดียวกัน คุณอาจโศกเศร้า และขมขื่นกับชีวิตจนคุณประกาศเลิกเชื่อในพระคริสต์ หรือ ฆ่าตัวตาย แต่คุณยังเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์

#### **2. หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า**

ถึงแม้ว่าทูตสวรรค์ และกองทัพทูตสวรรค์ ไม่ว่าจะเป็ทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงเลือก หรือทูตสวรรค์ที่ตกจากสวรรค์แล้ว ทั้งที่มีฤทธิ์เดชมหาศาล ก็ยังไม่พอที่จะแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าได้

#### **3. หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า**

ไม่มีสิ่งใดในปัจจุบันหรืออนาคตซึ่งจะทำให้เราออกจากความรักของพระเจ้า บางคนชอบจินตนาการแปลกๆถึงอนาคต เขาอาจกลัวว่าระเบิดนิวเคลียร์จะระเบิดใกล้ตัวเขา ทำให้เขากลายเป็นเถ้าถ่าน อย่างไรก็ตาม ถ้าเกิดขึ้นอย่างนั้นจริง การระเบิดใดๆยังไม่สามารถทำลายจิตใจของคุณ หรือความสัมพันธ์นิรันดร์ที่คุณมีกับพระเจ้าได้

#### **4. หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย**

ไม่มีองค์กรใด ๆ ไม่ว่าจะเป็ของทูตสวรรค์หรือของมนุษย์ก็ตาม ซึ่งจะแยกคุณออกจากความรักของพระเจ้าได้ ยกตัวอย่างเช่น อาจมีรัฐบาลระบบคอมพิวเตอร์ที่ห้ามเชื่อในพระคริสต์ แต่เขาไม่มีอำนาจพอที่จะเปลี่ยนความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อคุณ

## 5. หรือสิ่งสูง หรือสิ่งลึก

ไม่มีผู้ใดในอวกาศ (สูง) หรือในใจกลางโลก (ลึก) ซึ่งสามารถแยกคุณออกไปจากความรักของพระเจ้า คุณอาจขึ้นจรวดแล้วเดินทางไปไกลเป็นล้านล้านกิโลจากโลก แต่คุณไม่สามารถแยกตัวคุณไปจากพระเจ้าได้ หรือคุณอาจตกหลุมที่ลึกลงไปในโลก แต่สิ่งนี้จะไม่ทำให้คุณแยกออกจากความรักของพระเจ้า

## 6. หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น

วลีนี้อาจเล็งถึงเนโร ผู้เป็นจักรพรรดิของกรุงโรมในเวลาที่อาจารย์เปาโลเขียนพระธรรมโรมขึ้นมา ซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ข่มเหงคริสเตียนอย่างร้ายกาจมาก วลีนี้ได้พูดถึงผู้ไม่เชื่อซึ่งมีอำนาจเหนือกว่าคุณ แต่ไม่ว่าเขามีอำนาจมากแค่ไหน ก็ไม่มีวันที่จะเปรียบปานกับอำนาจของพระเจ้า

ไม่ว่าเรามีความสัมพันธ์กับใครก็ตาม ถ้ามันจะเป็นความสัมพันธ์ที่สนิทก็จำเป็นต้องมีความมั่นคง เพราะฉะนั้น เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงประทานความมั่นคงในความรอดของเรา เราเป็นบุตรของพระองค์ชั่ววินิจนรันตร์ เพราะความมั่นใจในข้อเท็จจริงนี้ เราสามารถปักใจไว้กับการสร้างความสัมพันธ์กับพระองค์มากยิ่งขึ้น แทนที่จะกระวนกระวายกับความไม่แน่นอนในความรอดของเรา

## ความรอดไม่ได้อาศัยความสัตย์ซื่อของมนุษย์

สำหรับพระเจ้า สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระองค์เคยกระทำ คือการที่พระองค์ทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์เสด็จมายังไม้กางเขนเพื่อตายแทนเรา ด้วยว่า พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่มากที่สุดสำหรับศัตรูของพระองค์ (โรม 5:8) ด้วยเหตุและผลเราสามารถสรุปได้ว่าพระองค์จะกระทำสิ่งที่เล็กกว่าสำหรับบุตรที่รักทั้งหลายของพระองค์ คือผู้เชื่อในพระคริสต์ เมื่อเปรียบกับการที่พระองค์ทรงประทานพระบุตรของพระองค์แก่เรา ให้ตายบนไม้กางเขนในฐานะคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เป็นเรื่องเล็กสำหรับพระองค์ที่จะรักษาความรอดของเราไว้ ที่จะจัดเตรียมการแก้ไขสำหรับปัญหาต่างๆ ที่เราจะพบในชีวิต และที่จะประทานกายนิรันตร์แก่เราในที่สุด

“พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (โรม 8:32)

ความรอดไม่ได้อาศัยความสัตย์ซื่อของเรา แต่อาศัยความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

“พระคำนั้นน่าเชื่อถือ ถ้าเราตายกับพระองค์ [ซึ่งถือว่าเป็นเช่นนั้นแล้ว] เราก็จะมีชีวิตกับพระองค์เช่นกัน (2 ทิโมธี 2:11)

ทั้ง 3 ข้อใน 2 ทิโมธี 2:11-13 เขียนด้วยประโยคข้อแม้ประเภทที่ 1 ซึ่งเป็นรูปแบบไวยากรณ์ที่แสดงความจริง หรือข้อเท็จจริงซึ่งถูกถือว่าเป็นจริง อาจารย์เปาโลกำลังสอนว่า ตั้งแต่เวลาที่เราเชื่อในพระคริสต์ เราได้เข้ามามีส่วนในความตายของพระองค์ที่ไม้กางเขน (โรม บทที่6) ในประโยคข้อแม้ประเภทที่ 1 ถ้าอนุประโยคที่เริ่มต้นกับคำว่า “ถ้า” เป็นจริง อนุประโยคที่ตามมาก็เป็นจริงเช่นเดียวกัน ความจริงในที่นี้คือ ผู้เชื่อทุกคนจะอยู่กับพระคริสต์ตลอดไปเป็นนิรันตร์

“ถ้าเราอดทน [ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณท่ามกลางสถานการณ์ที่กดดันในชีวิต] เราจะได้ครองร่วมกับพระองค์ [ในยุคพันปีของพระคริสต์] ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ [พลาดที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณและพลาดที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า] พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน [จะไม่ทรงมอบรางวัลให้]” (2 ทิโมธี 2:12)

การที่ผู้เชื่อจะได้รับรางวัลจากพระเยซูคริสต์ หรือพระองค์จะปฏิเสธที่จะมอบรางวัลให้แก่เขา ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้ทำแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขาให้สำเร็จหรือไม่ วลี “ถ้าเราอดทน” หมายถึงการที่จะเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ และการนำหลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ที่กดดันและปัญหาต่างๆ ในชีวิตอย่างไม่หวั่นเห “ถ้าเราอดทน” ก็หมายถึงการที่จะสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์จนกระทั่งผู้เชื่อได้พัฒนาความรักที่เขามิต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อที่ได้เติบโตจนเป็นผู้เชื่อที่โตแล้วจะถูกเลือกให้ครองโลกร่วมกับพระเยซูคริสต์ในยุคพันปีของพระคริสต์

“ผู้ใดมีชัยชนะและดำรงรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด [ถึงที่สุดชีวิตบนโลกของผู้เชื่อแต่ละคน] เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ” (วิวรณ์ 2:26)

พระคำของพระเจ้าคือความคิดของพระคริสต์ ถ้าคุณปฏิเสธที่จะให้พระคำของพระองค์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของคุณ ก็เท่ากับว่า คุณกำลังปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ถ้าคุณพลาดที่จะเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ และมีชีวิตที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระองค์จะปฏิเสธคุณ ไม่มอบรางวัลเหล่านั้นเมื่อพระคริสต์ประเมินผู้เชื่อทุกคนหลังจากคริสตจักรถูกสร้างขึ้นไปแล้ว อย่างไรก็ตาม การพลาดที่จะปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อจะเสียความรอดไป :

“ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์ พระองค์ยังซื่อสัตย์อยู่ เพราะพระองค์ไม่สามารถปฏิเสธพระองค์เองได้” (2 ทิโมธี 2:13)

ถึงแม้คริสเตียนอาจไม่ซื่อสัตย์ต่อพระคริสต์ในเวลาที่เขาอยู่บนโลก แต่เขายังอยู่ร่วมในพระองค์ เพราะฉะนั้น ถ้าพระองค์จะปฏิเสธผู้เชื่อ ก็เท่ากับว่าพระองค์ทรงปฏิเสธพระองค์เอง ซึ่งความคิดเช่นนี้เป็นการหมิ่นประมาทพระองค์

### **การตีสอนจากพระเจ้าแสดงถึงความมั่นคงนิรันดร์**

เมื่อแรกที่เราได้เชื่อในพระคริสต์ เราได้เข้าถึงครอบครัวของพระองค์ กาลาเทีย 3:26 เขียนไว้ว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าร่วมในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ” เมื่อเราได้เป็นบุตรของพระองค์แล้ว เราเป็นบุตรของพระองค์ตลอดไป ถึงแม้ลูกชายหรือลูกสาวของพ่อแม่จะเป็นลูกไม่ดี แต่จะไม่เปลี่ยนฐานะความเป็นลูกของเขา ระหว่างพระเจ้ำกับบุตรของพระองค์ก็เช่นกัน

“แม้เขาล้ม [การกระทำพลาดของผู้เชื่อ] เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหี้ยมดยาว [จะไม่เสียความรอด] เพราะว่าพระหัตถ์พระเจ้าพุงเขาไว้” (สดุดี 37:24)

การที่พระเจ้าทรงเตือนผู้เชื่อให้เราเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้เอาความรอดไปจากเขา ถ้าผู้เชื่อได้พลาดในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา เขาต้องรับการเตือน ไม่เบาอีกหนัก

“บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าละเลยต่อการเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือหมดแรง (ในจิตใจ) ในเมื่อพระองค์ทรงเตือนท่าน เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเมียนผู้นั้น” (ฮีบรู 12:5ข,6)

ถึงแม้พระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งบุตรของพระองค์ พระองค์ยังเตือนเขาอย่างหนัก ขอยกตัวอย่างเช่น ถ้าหากมีลูกจ้างคนหนึ่งกระทำความผิดใหญ่โต นายจ้างก็มีทางเลือก 2 ทาง เขาอาจจะไล่คนนั้นออก หรือไม่ก็จัดการกับเขาด้วยการเตือน ถ้าเจ้านายตัดสินใจที่จะไล่เขาออก ก็ไม่จำเป็นที่จะเตือนเขาแล้ว ทว่าถ้าเจ้านายได้เตือนเขา แสดงว่าคนนั้นยังเป็นลูกจ้างต่อไป การที่พระเจ้าทรงเตือนเรานั้น เล็งถึงว่าเรายังอยู่ในครอบครัวของพระองค์

### **ถูกประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**

“อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้ เพื่อวันที่จะทรงไถ่ให้รอด” (เอเฟซัส 4:30)

สมัยนี้เอกสารสำคัญมักจะต้องรับการประทับตราหรือการลงชื่อรับรอง ซึ่งแสดงถึงการได้รับอนุญาต หรือการอนุมัติจากผู้มีสิทธิอำนาจ ในสมัยโรมชาวโรมจะใช้แหวนที่มีเครื่องหมายของเขาพิมพ์ไว้บนนั้นประทับขี้ผึ้ง เพื่อเป็นการรับรองเอกสารนั้น เมื่อมีกษัตริย์ประทับตราที่คำประกาศ คำประกาศนั้นกลายเป็นคำบัญชา หรือถ้ามีผู้หนึ่งรับรองคำสัญญาด้วยการประทับตรา นั่นเป็นการรับรองจากเขาว่าเขาจะสัตย์ซื่อและทำตามคำสัญญา การประทับตราที่หีบศพ ของสะสม และชุมทรัพย์เป็นวิธีการแสดงความเป็นเจ้าของ การประทับตรา เป็นสิ่งที่รับรองสนธิสัญญาและการตกลงระหว่างชาติ

พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรับรองว่าคุณจะร่วมในการถูกรับขึ้นไปของคริสตจักร อื่นๆ พระองค์ได้ทรงประทับตราของพระองค์ไว้ที่จิตใจของคุณ ซึ่งแสดงว่าจิตใจไม่ได้เป็นของคุณ แต่เป็นของพระเจ้าแล้ว แม้คุณอยากจะเอาจิตใจของคุณคืนให้ซาตาน คุณจะทำไม่ได้

การผิดพลาดของมนุษย์ไม่ได้ยกเลิกความสัตย์ซื่อและคุณธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า ความอ่อนแอของมนุษย์ก็ไม่ได้ยกเลิกความเข้มแข็งของพระองค์ การที่ผู้เชื่อจะขาดความมั่นคงไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะขาดความมั่นคงเช่นเดียวกัน การพลาดที่จะทำพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จในชีวิต ไม่ได้หมายความว่าพระองค์จะทรงยกเลิกความรอดของเรา แต่ผู้เชื่อที่ยังคิดว่าการกระทำผิดบาปบางอย่างจะยกเลิกความรอด คงประทับใจมากกับการทำพลาดของมนุษย์ ยิ่งกว่าพระประสงค์อันทรงพระคุณของพระเจ้า เขาจะประมาณความสามารถของเขาเกินความจริง และประมาณพระคุณของพระเจ้าน้อยกว่าความจริง

## สดุดี 118:24

สดุดี 118:24 “นี่เป็นวันซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้าง ให้เราเปรมปรีดิ์ และมีความสุขอย่างเต็มล้น [simicha] ในวันนี้”

### หลักการ

1. พระเจ้าทรงประทานวันแต่ละวันแก่เรา และได้ประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์เพื่อที่เราจะสามารถประยุกต์มาใช้กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา ซึ่งจะทำให้เรามีความสุขในแต่ละวันนั้น นี่หมายความว่า ในวันนี้ก็ทำตามหากผู้เชื่อได้ละเลยที่จะเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาจะพลาดที่จะรับพระพรจากพระเจ้าในวันนั้น ถ้าผู้เชื่อพลาดที่จะเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นเวลาหลายวัน และพลาดในการที่จะได้รับพระพร เขาจะต้องเผชิญกับปัญหาที่ใหญ่หลวงในที่สุด พระเจ้าทรงประสงค์ให้ผู้เชื่อทุกคนมีความสุขอย่างเต็มล้นในชีวิตแต่ละวัน

2. การสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ของวันนี้ กับหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อจะเรียนในวันพรุ่งนี้จะบวกกันเป็นพระพรอันมากมายสำหรับอนาคต พระเจ้าทรงประทาน 24 ชั่วโมงในแต่ละวันแก่เรา แต่ผู้เชื่อที่หยิ่งจะไม่เห็นคุณค่าในพระเจ้า หรือสิ่งที่พระองค์ประทานให้เขาจึงไม่ยอมจัดเวลาแคว้นละชั่วโมงเดียวที่จะศึกษาพระคำของพระองค์ เขาชอบคิดว่ากิจกรรมของเขานั้นสำคัญกว่าพระประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อชีวิตของเขา และจะหมกมุ่นกับค่านิยมที่ผิดกับแผนการของพระเจ้า และเรียงลำดับความสำคัญในชีวิตผิดพลาดไปจึงจะไม่มีเวลาหรือความสนใจในการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ ด้วยเหตุนี้เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาเพราะขาดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า (เยเรมีย์ 4:22) เพราะฉะนั้นความเย่อหยิ่งของเขายังทำให้เขาเป็นผู้เชื่อที่โง่เขลาต่อพระเจ้าและแผนการของพระองค์ ซึ่งจะทำให้เขาไม่ได้พบกับความสุขอย่างเต็มล้นซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้

3. ถ้าเราพลาดที่จะรับพระพรที่มีอยู่ในแต่ละวัน เราได้เลื่อนเวลาที่จะรับพระพรซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับอนาคต อับราฮัมได้บ่นว่าไม่มีบุตร (ปฐมกาล 15:2,3) เขาจึงพลาดที่จะได้รับพระพรที่พระเจ้ามีสำหรับเขาในเวลานั้น พระองค์จึงทรงเลื่อนพระพรนั้นออกไปอีก 14 ปี อับราฮัมได้บ่นเมื่อเขาอายุ 85 ปี และไม่ได้มีบุตรจนกระทั่งเขาอายุ 99 เพราะเมื่อเขาอายุ 99 แล้ว เขาได้พัฒนาความสามารถในการเห็นคุณค่า (capacity for blessing) ในสิ่งล้ำเลิศซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่เขา

4. ผู้เชื่อที่ไม่ได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจจะคาดหวังในบุคคล สิ่งของ และเหตุการณ์ต่างๆ โดยหวังว่าสิ่งเหล่านี้จะอำนวยความสะดวกแก่เขา แต่เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถให้ความสุขที่แท้จริงแก่ผู้เชื่อในพระคริสต์ ผู้เชื่อจะต้องผิดหวัง ขมขื่น และจะกลายเป็นคนขี้บ่น

5. พระเจ้าทรงโปรดประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่ผู้เชื่อทุกคน ที่มีใจปรารถนาเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ เพื่อเขาจะสามารถมีความสุขอย่างเต็มล้นในแต่ละวัน ความสุขนี้มีรากฐานบนความรักและการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า

## โรม 5:6

### ความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์

บทเรียนต่อไปนี้จะเขียนในเชิงวิชาการทางศาสนศาสตร์ ซึ่งแรกๆ ผู้อ่านอาจจะคิดว่าไม่มีการประยุกต์ใช้กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เชื่อที่จะเข้าใจในเรื่องธรรมชาติบาป ว่ามันเข้าถึงชีวิตของเรา และมีอิทธิพลต่อชีวิตของเราได้อย่างไร ผู้เชื่อทุกคนจึงควรที่จะเข้าใจถึงการที่คริสเตียนได้รับความชอบธรรมของพระองค์ในเวลาที่เขาเชื่อในพระคริสต์เช่นเดียวกัน ความรู้ในแนวความคิดเหล่านี้จะให้คุณมีฐานความเชื่อที่มั่นคง เพื่อช่วยคุณที่จะเข้าใจและเห็นคุณค่าของพระลักษณะของพระองค์ และให้ความเข้าใจถึงแผนการที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษย์ทั้งปวง รวมถึงคุณในฐานะเป็นผู้เชื่อ

**โรม 5:6** “ในขณะที่เราไม่มีเรี่ยวแรง พระคริสต์ทรงตายแทนผู้ที่ไม่มีพระเจ้า [ผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์] ในเวลาที่เหมาะสม”

### มนุษย์เกิดมาพร้อมธรรมชาติบาปและปราศจากวิญญาณของมนุษย์

เมื่ออาดัมไม่เชื่อฟังพระเจ้าซึ่งเป็นการกระทำความบาปครั้งแรก เขาได้ตายฝ่ายวิญญาณ คือว่า เขาได้รับธรรมชาติบาปและสูญเสียจิตวิญญาณของเขาไป อาดัมได้รับการเตือนก่อนหน้านั้นว่าในวันใดที่เขากินผลไม้จากต้นไม้แห่งความสำนึกความดีความชั่ว เขาจะต้องตายฝ่ายวิญญาณ

“วันแต่ต้นไม้แห่งความรู้ในความดีและความชั่ว ผลของต้นไม้หั้นอย่ากิน เพราะในวันใดที่เจ้า (อาดัม) ได้กิน ด้วยการตาย [จากคำว่า ‘มุต’] เจ้าจะต้องตาย [ตามุต]” (ปฐมกาล 2:17)

ต้นฉบับภาษาฮีบรูมีคำกริยา มุต (ตาย) ทั้ง 2 ครั้งติดกัน (infinitive ตามด้วย imperfect) ซึ่งพระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยได้แปลข้อนี้เหมือนพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษทั่วไปว่า “เพราะในวันใดที่เจ้าได้กิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ภาษาอังกฤษ “you will surely die”) อย่างไรก็ตาม การแปลเช่นนี้ไม่ได้แสดงความหมายที่แท้จริง นักภาษาศาสตร์ที่เชี่ยวชาญภาษาฮีบรูบางท่านได้วิเคราะห์ว่า การที่เอาคำกริยาคำเดียวกันมาติดกัน (“มุต ตามุต”) ควรรับการแปลว่า “โดยการตาย เจ้าจะตาย” ในกรณีนี้ คำว่า “มุต” (infinitive) หมายถึงการตายฝ่ายวิญญาณ และคำว่า “ตามุต” (imperfect tense) หมายถึงการตายฝ่ายร่างกาย อาดัมกับภรรยาของเขาได้ตายฝ่ายวิญญาณทันที แต่ไม่ได้ตายฝ่ายร่างกายจนกว่าอีกหลายปีต่อมา

ในวันที่อาดัมและเอวาได้กินผลไม้จากต้นนั้น เขาได้ตายฝ่ายวิญญาณ คือ เขาได้สูญเสียจิตวิญญาณไป และได้รับธรรมชาติบาป ซึ่งถูกแสดงออกมาในความคิดและพฤติกรรมของเขาโดยเขา “สำนึกว่าตนเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดร่างไว้” (ปฐมกาล 3:7) การกระทำดังนี้ตรงกับพฤติกรรมของมนุษย์ทั่วไป ซึ่งมักจะพยายามให้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยทางการกระทำดีหรือศาสนา ส่วนอาดัมกับเอวานั้น เมื่อพระเจ้าเสด็จมาในสวนเอเดนและทรงเรียกเขาเพื่อที่จะทรงพิพากษาเขา เขาทั้งสองได้แสดงถึงการสูญเสียวิญญาณของเขาโดยซ่อนตัวจากพระองค์ (ปฐมกาล 3:8) การที่ไม่มีวิญญาณเป็นเหตุให้มนุษย์ไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า และคนที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าจะต้องรับการพิพากษา ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงแจ้งว่าพระองค์จะเสด็จมาถึง

เมืองของคุณในวันพรุ่งนี้เพื่อดำเนินการพิพากษา ผู้เชื่อส่วนใหญ่จะต้องรับพระองค์ แม้ผู้เชื่อที่กำลังอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระองค์ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไม่เชื่อส่วนใหญ่คงซ่อนตัวเนื่องจากเขาขาดวิญญาณของมนุษย์ โดยอาดัมกับภรรยาไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าแล้ว เขาได้พ่ายแพ้ต่อการทดลองความกลัวเนื่องจากธรรมชาติบาปของเขา (ปฐมกาล 3:10) ในสภาวะที่เขาได้เสื่อมจากพระสิริของพระเจ้าแล้ว อาดัมกับภรรยาได้รับธรรมชาติบาปและสูญเสียวิญญาณของเขาไป เหตุฉะนั้น ลูกหลานของอาดัมได้เกิดมาพร้อมธรรมชาติบาปนั้น (โรม 5:12) และปราศจากวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:14; ยูดา:19) คือลูกหลานของอาดัมเกิดมาโดยมีสภาวะฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกับอาดัมหลังจากที่เขาได้เสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

“เหตุฉะนั้น เช่นเดียวกับที่ธรรมชาติบาปได้เข้ามาในโลกโดยคนเดียว [คืออาดัม ไม่ใช่ผู้หญิง] และความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] เกิดมาเพราะธรรมชาติบาปนั้น และความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] ก็ได้แผ่ไป ถึงมวลมนุษย์ทุกคน [ผ่านทางอสุจิของชาย] เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป [ในสายพระเนตรของพระเจ้าทุกคนได้มีส่วนร่วมกับการหลงผิดของอาดัม]” (โรม 5:12)

ใน 1 โครินธ์ 2:14 อาจารย์เปาโลได้เรียกผู้ที่ไม่เชื่อว่า “ψυχοσ ανθρωπος” ( *ซุคิโคส อันธระโพส*) คำว่า ซุคิโคส นั้น มาจากรากศัพท์คำว่า ψυχη (*ซุเค* ซึ่งกลายเป็นคำว่า *psyche* ของภาษาอังกฤษ) ซึ่งหมายถึง จิตใจ และคำว่า anthropos ซึ่งหมายถึง มนุษย์ คือว่า อาจารย์เปาโลเรียกผู้ที่ไม่เชื่อว่า ‘มนุษย์จิตใจ’ เนื่องจากผู้ที่ไม่เชื่อได้มีร่างกายและจิตใจเท่านั้น แต่ปราศจากวิญญาณของมนุษย์

“แต่ มนุษย์จิตใจ [ซุคิโคส อันธระโพส] จะรับสิ่งเหล่านั้น (พระคำของพระเจ้า) ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ [วิญญาณของมนุษย์] (1 โครินธ์ 2:14)

ในพระธรรมยูดา ท่านยูดาได้เขียนคำจำกัดความให้เรา

“คนเหล่านี้ [ผู้ที่ไม่เชื่อ]คือคนที่ก่อให้เกิดการแตกแยก มนุษย์จิตใจ [ψυχοι *ซุคิโคย*] มนุษย์ที่ปราศจากวิญญาณ [πνευμα μη εκχοντες / *นูมา เม อิก -โคนเทส*]” (ยูดา:19) จากข้อนี้เราเห็นชัดเจนว่า ผู้ที่ไม่เชื่อไม่มีวิญญาณของมนุษย์

### **ธรรมชาติบาปอาศัยอยู่ในร่างกาย**

เมื่อผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ธรรมชาติบาปได้ควบคุมจิตใจ ซึ่งพระคัมภีร์อธิบายถึงสภาพนี้ว่า “จิตใจของมนุษย์ไม่สัตย์จริงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมดและเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว” (เยเรมีย์ 17:9) คือ ธรรมชาติบาป ซึ่งอาศัยอยู่ในโครงเซลล์ ได้เสนอการทดลองซึ่งเข้าถึงจิตใจในรูปแบบความคิด ดังนั้น ถึงแม้ธรรมชาติบาปไม่ได้อาศัยอยู่ในจิตใจ มันสามารถล่อลวงเจตจำนงของจิตใจด้วยการทดลอง เมื่อสิ่งล่อลวงนั้นได้ปรากฏชัดใน

จิตใจแล้ว เจตจำนงของเราจำเป็นต้องตัดสินใจที่จะตอบสนองหรือที่จะปฏิเสธ ถ้าผู้หนึ่งได้ตัดสินใจที่จะตอบสนองต่อการทดลองนั้น ธรรมชาติบาปได้เข้ามาครองจิตใจและบาปได้เกิดขึ้น (ยากอบ 1:13-15)

ธรรมชาติบาปไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของจิตใจ เนื่องจากธรรมชาติบาปเป็นส่วนของร่างกาย ซึ่งเป็นสิ่งอนิจจัง มันไม่ใช่ว่าจิตใจซึ่งดำรงอยู่ชั่ววันจันทร์ อังคาร พระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมและบริสุทธิ์ไม่สามารถสร้างอะไรที่ชั่วร้าย ธรรมชาติบาปเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายจริงๆ ดังนั้น เมื่อพระเจ้าทรงสร้างจิตใจของมนุษย์ในเวลาที่เขาได้เกิดมาในโลกนี้ จิตใจนั้นไม่มีธรรมชาติบาปอาศัยอยู่

อาจารย์เปาโลใช้คำว่า *σαρκικός* (ซากส์ซิซอส ซึ่งหมายถึงเนื้อหนัง), *ἁμαρτία* (ฮามาเทีย ซึ่งหมายถึง บาป หรือ ธรรมชาติบาป), *το σωμα της ἁμαρτίας* (โท โสมา เทส ฮามาเทียส - ร่างกายแห่งความบาป) และ *ὁ παλαιὸς ἦμων ἀνθρώπος* (โฮ พาเลโอส เฮมม อังโธรโพส - ผู้เฒ่าของเรา) อาจารย์เปาโลได้เรียกธรรมชาติบาปว่า เนื้อหนัง และ ร่างกายแห่งความบาป เนื่องจากธรรมชาติบาปอาศัยอยู่ในโครงสร้างของร่างกาย และอาจารย์เปาโลจึงเรียกธรรมชาติบาปว่าเป็น ผู้เฒ่าของเรา เพราะธรรมชาติบาปมีตั้งแต่สมัยสวนเอเดน

“เพราะว่าเรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นสิ่งฝ่ายวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นของเนื้อหนัง [ธรรมชาติบาป] ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป [ธรรมชาติบาป]” (โรม 7:14)

“แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ แล้วท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง[ธรรมชาติบาป]” (กาลาเทีย 5:16)

“เราทั้งหลายรู้ว่าผู้เฒ่าของเรา [ธรรมชาติบาป] ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้น [ธรรมชาติบาป] จะไม่มีอิทธิพล เพื่อว่าเราจะไม่เป็นทาสต่อ [ธรรมชาติบาป] บาปอีกต่อไป” (โรม 6:6)

### **ธรรมชาติบาปถูกสืบทอดมาทางผู้ชายด้วยการปฏิสนธิ**

เนื่องจากธรรมชาติบาปอาศัยอยู่ในโครงสร้างของร่างกาย มันได้สืบมาถึงลูกหลานทางชีววิทยา อสุจิ และไข่เป็นชีวิตทางชีวภาพ เหตุฉะนั้น เมื่อ อสุจิและไข่ได้รวมกันในเวลาปฏิสนธิ ชีวิตทางร่างกายได้รับการผลักดันต่อโดยธรรมชาติบาปจะสืบมาถึงลูก

นักศรัทธาดาวิดทราบดีว่าธรรมชาติบาปสืบมาถึงลูกทางเชื้อสาย นักศาสนศาสตร์บางคนเข้าใจผิดในประโยคที่ว่า “ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความผิดบาป” เขาตีความหมายว่า เจสซีผู้เป็นบิดาของดาวิด ได้ล่วงประเวณีซึ่งได้ให้กำเนิดแก่ดาวิด ความคิดอย่างนี้ไม่น่าเชื่อถือเลย สมมุติว่าเรื่องนี้เป็นความจริง ในบริบทนี้ดาวิดไม่มีเหตุผลที่จะต้องบันทึกเช่นนี้ ดาวิดกำลังสอนถึงหลักคำสอนพระคัมภีร์ประการสำคัญประการหนึ่ง นั่นคือ ความบาปสืบมาถึงลูกทางเชื้อสาย

“ดูเถิด ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในบาป [เป็นคนบาปในสายพระเนตรของพระเจ้าเพราะบาปของอาดัม] และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป [บาปสืบมาด้วยการปฏิสนธิ]” (สดุดี 51:5)

เนื่องจากอาดัมรับสิทธิอำนาจเหนือผู้หญิง และเนื่องจากเขาได้ทำบาปเดิมนั้นโดยทราบดีถึงผลที่จะตามมา ภายหลัง อาดัมก็ต้องเป็นฝ่ายที่สืบบรรพชาติดาบต่อลูกหลาน

“เหตุฉะนั้น เช่นเดียวกับที่บรรพชาติดาบได้เข้ามาในโลกโดยคนเดียว [คืออาดัม ไม่ใช่ผู้หญิง] และความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] เกิดมาเพราะบรรพชาติดาบนั้น และความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] ก็ได้แผ่ไป ถึงมวลมนุษย์ทุกคน [ผ่านทางอสุจิของชาย] เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป [ในสายพระเนตรของพระเจ้าทุกคนได้ร่วมส่วนกับการหลงผิดของอาดัม]” (โรม 5:12)

โดยพระเจ้ามีพระประสงค์ให้บรรพชาติดาบได้สืบมาทางผู้ชาย บรรพชาติดาบต้องอยู่ในอสุจิ แต่ไม่ใช่ในไข่ของผู้หญิง ไข่ของผู้หญิงจะต้องปราศจากบรรพชาติดาบเพื่อว่าแผนการความรอดของพระเจ้าจึงจะได้สำเร็จ ถ้าบรรพชาติดาบอยู่ในไข่ของผู้หญิง ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์จะทรงบังเกิดพร้อมบรรพชาติดาบ แล้วมนุษย์ชาติจะไม่มีเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งจำเป็นหากมนุษย์จะได้รับการไถ่บาป เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงสร้างระบบการผลิตไข่ต่างจากระบบการผลิตอสุจิ

ถึงแม้ผู้หญิงมีบรรพชาติดาบอยู่ในทุกเซลล์ของร่างกาย ไข่ ซึ่งเป็น gamete (คือครึ่งหนึ่งของเซลล์) ไม่มีบรรพชาติดาบ ขบวนการของการผลิตไข่ถูกเรียกว่า meiosis and polar body โดยขบวนการนี้ ส่วนหนึ่งของเซลล์ถูกทิ้งเสียพร้อมกับบรรพชาติดาบ ซึ่งมีผลลัพธ์ว่า ไข่ถูกผลิตออกมาโดยปราศจากบรรพชาติดาบ เราสามารถสรุปเหตุผลนี้ได้โดยตรรกวิทยา เพราะว่าขบวนการในการผลิตไข่เริ่มต้นกับเซลล์สมบูรณ์ และจบลงด้วยครึ่งหนึ่งของเซลล์เป็นสองส่วน ตามหลักตรรก หากบรรพชาติดาบอยู่ในเซลล์สมบูรณ์ แต่ไม่ได้ปรากฏในไข่ เราสามารถสรุปได้ว่ามันไปพร้อมกับครึ่งส่วนของเซลล์ที่ถูกทิ้งเสียไป

เมื่อผู้ชายได้ผลิตอสุจิ ไม่มีอะไรที่ถูกทิ้ง ขบวนการในการผลิตอสุจิต่างจากการผลิตไข่อย่างมากทีเดียว พระเจ้าสร้างทั้งสองระบบนี้ไม่เหมือนกันเพื่อให้ผู้ชายเป็นผู้ที่สืบบรรพชาติดาบ ดังนั้น เนื่องจากบรรพชาติดาบไม่ได้ถูกทิ้งไปในการผลิตอสุจิ อสุจิจึงได้บรรจุบรรพชาติดาบและเป็นพาหนะซึ่งให้บรรพชาติดาบสืบไปถึงทุกคน

### **มนุษย์เป็นคณาบตั้งแต่เกิด**

บรรพชาติดาบไม่สามารถทำการได้โดยปราศจากชีวิตของมนุษย์เนื่องจากการล่อลวงต่อเจตจำนงที่มาจากบรรพชาติดาบนั้นต้องปรากฏขึ้นมาเป็นความคิดในจิตใจก่อน เพราะฉะนั้นบรรพชาติดาบจะเริ่มทำการเมื่อตัวอ่อนในครรภ์ได้คลอดออกมาและกลายเป็นมนุษย์เพราะได้รับจิตใจ(soul)จากพระเจ้า ดังนั้น ชีวิตของมนุษย์และการทำการของบรรพชาติดาบได้เริ่มต้นพร้อมๆ กัน

เมื่อพระเจ้าทรงประทานจิตใจให้กับร่างกายในเวลาคลอด พระเจ้าได้ใส่ (imputes) บาปดั้งเดิมของอาดัมไว้กับบรรพชาติดาบ ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ได้เกิดมาโดยมีชีวิตฝ่ายร่างกาย แต่ตายฝ่ายวิญญาณ

“เพราะทุกคนทำบาป [เนื่องจากบาปของอาดัม] และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23)

“เพราะว่าคนเป็นอันมาก [มนุษย์ชาติ] เป็นคณาบ เพราะคนคนเดียว [อาดัม] ที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมาก [ผู้เชื่อในพระคริสต์] ก็เป็นคณาบธรรม [ในสายพระเนตรของพระเจ้าตั้งแต่เวลารอด] เพราะคนเดียว [ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์] ที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น (โรม 5:19)”

## **ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ทรงบังเกิดอย่างสมบูรณ์แบบทุกประการ**

พระเจ้าทรงไม่ทำสิ่งใดโดยปราศจากเหตุผล คุณเคยคิดใหม่ว่า ทำไมพระเจ้าถึงไม่อนุญาตให้โยเซฟมีเพศสัมพันธ์กับมารีย์ เพื่อให้กำเนิดความเป็นมนุษย์แก่พระเยซูคริสต์ ถ้าพระเจ้าอนุญาตให้โยเซฟเป็นบิดาทางชีวภาพของพระเยซู พระเยซูคริสต์จะต้องรับธรรมชาติบาป ซึ่งได้สืบทอดมาถึงทุกคนผ่านทางอสุจิของผู้ชาย อย่างไรก็ตามแผนการของพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบทุกประการ โยเซฟจึงไม่ได้รับอนุญาตที่จะมีเพศสัมพันธ์กับมารีย์จนกระทั่งได้บังเกิดพระเยซู (มัทธิว 1:25)

หนึ่ง เยโคเนียห์ผู้เป็นบรรพบุรุษของโยเซฟเป็นคนที่ชั่วร้ายมาก ดังนั้นพระเจ้าได้ตรัสว่า พระเมสสิยาห์จะไม่มาทางเชื้อสายของเยโคเนียห์ (ซึ่งมีชื่ออื่นว่า เยโฮยาคิน และโคเนียห์) เชื้อสายนี้เริ่มต้นที่กษัตริย์ดาวิด และรวมถึงซาโลมอน เยโคเนียห์และโยเซฟ เนื่องจากว่า โยเซฟเป็นเชื้อสายของเยโคเนียห์ พระเมสสิยาห์ไม่สามารถเป็นลูกหลานของโยเซฟได้

“พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ‘จงเขียนลงว่าชายคนนี้ [เยโคเนียห์] ไม่มีบุตร [จะไม่มีความหมายเกิดมาในราชวงศ์] เป็นชายซึ่งไม่มีความสำเร็จในชีวิตของเขา เพราะไม่มีลูกของเขาสักคนหนึ่งที่จะสำเร็จในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก’ ” (เยเรมีย์ 22:30)

อย่างไรก็ตาม เชื้อสายของมารีย์เริ่มต้นที่กษัตริย์ดาวิด, นาธัน, และสุดท้ายมาถึงมารีย์เอง (ลูกา บทที่3, ขอเข้าใจว่า ลำดับวงศ์วานนี้เขียนถึงเชื้อสายของมารีย์ แต่ขึ้นต้นด้วยชื่อของสามีตามประเพณี เปรียบเทียบกับมัทธิว บทที่ 1 ซึ่งเขียนถึงเชื้อสายของโยเซฟ) พระเจ้าทรงใช้โครโมโซม 23 ตัวของมารีย์ในการสร้างชีวิตฝ่ายร่างกายของพระเยซู เพื่อให้พระเมสสิยาห์เข้ามาในโลกโดยเป็นบุตรดาวิด และเป็นพงศ์พันธุ์ของผู้หญิงตามพระวาจาที่มีบันทึกไว้แล้ว

“ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น [ยุคพันปี] เราจะให้อังกฤษชอบธรรมเกิดมาทางดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น” (เยเรมีย์ 33:15)

“เราจะให้เจ้า [ซาตาน] กับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน [พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะได้มาจากผู้หญิง] ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า [ทั้งทูตสวรรค์ฝ่ายซาตานและผู้ที่ไม่เชื่อ] พงศ์พันธุ์ของเขาด้วย [พระคริสต์และผู้เชื่อ] พงศ์พันธุ์ของหญิง [พระคริสต์] จะทำให้หัวของเจ้าแตก [ซาตานแพ้ที่ไม้กางเขน ตอนพระเยซูจะเสด็จกลับมา และตอนปฏิวัติแห่งโลก (วิวรณ์ 20:8)] และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขาฟกช้ำ” (ปฐมกาล 3:15)

## **พระเยซูคริสต์ทรงแก้ปัญหาของมนุษย์**

พระเจ้าทรงประทานการแก้ไขปัญหามาแก่อาดัมอย่างไร พระองค์ก็ทรงประทานโอกาสนั้นแก่ลูกหลานของอาดัม เช่นนั้น พระเยซูคริสต์ทรงอธิบายเรื่องไม้กางเขนแก่อาดัมและภรรยาของเขาโดยใช้เครื่องสัตวบูชา หลังจากเขาทั้งสองได้ตอบสนองด้วยความเชื่อในพระองค์ พระองค์ได้สวมเขาด้วยหนังของสัตว์ ซึ่งเป็นภาพเปรียบเทียบกับ การสวมทับด้วยความชอบธรรมของพระเจ้า (ปฐมกาล 3:20,21) ถึงแม้จะยังมีเวลาอีกหลายพันปีก่อนพระเยซูคริสต์จะทรงเสด็จยังไม้กางเขน พระเจ้าทราบว่าการนี้จะต้องเกิดขึ้น จึงสามารถให้ความ

รอดแก่ทุกคนในสมัยพระคัมภีร์เดิม ผู้ซึ่งเชื่อในพระเมสสิยาห์ผู้ที่จะเสด็จมาสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของมนุษย์ทั้งปวง (คำว่า “เมสสิยาห์” เป็นคำฮีบรู ซึ่งหมายความว่า “ผู้รับการเจิม” ในภาษากรีกคำนี้มีความหมายตรงกับคำว่า “คริส-ตอส” ซึ่งในภาษาไทยแปลว่า “พระคริสต์”)

หลังจากนั้น เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม พระเยซูคริสต์ทรงเสด็จไปยังไม้กางเขนและตายแทนเรา คือ พระองค์ทรงรับการพิพากษาสำหรับบาปทุกประการของมนุษยชาติ ความบาปที่เกี่ยวข้องกับความตายฝ่ายวิญญาณของมนุษย์จำเป็นต้องรับการพิพากษาลงโทษ พระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมไม่สามารถปล่อยบาปไปโดยไม่รับการพิพากษาลงโทษ เนื่องจากพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบทุกประการ เครื่องบูชาซึ่งรับการพิพากษาแทนเราจำเป็นต้องสมบูรณ์แบบเช่นเดียวกัน โดยพระคริสต์ทรงสมบูรณ์แบบ พระองค์จึงได้รับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปของมนุษย์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นการลงโทษบาปเราโดยฐานะเป็นผู้แทน (substitutionary atonement)

“และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราคนเดียว แต่ของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

ความตายและการแยกจากกันเป็นสิ่งที่คู่กันเสมอ ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ถูกแยกออกจากพระเจ้าในขณะที่พระองค์ได้รับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปของเรา นั่นหมายความว่า พระองค์ทรงไม่มีสัมพันธภาพกับพระบิดาในช่วงเวลานั้น “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ในพระองค์ [ภาษากรีกใช้สรรพนามในรูปแบบเอกพจน์ ซึ่งให้เราทราบว่าพระเยซูคริสต์กำลังตรัสแก่พระเจ้าพระบิดาเพียงผู้เดียว] ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (สดุดี 22:1ก; มัทธิว 27:46)

พระเยซูคริสต์ไม่ได้ตายฝ่ายวิญญาณ แนวความคิดที่ว่าพระองค์ตายฝ่ายวิญญาณนั้นเป็นการหมิ่นประมาทพระองค์ พระองค์ทรงไม่มีธรรมชาติบาป ทรงไม่ต้องรับบาปของอาดัมในสายพระเนตรของพระเจ้า (imputation of Adam's sin) และทรงไม่มีความบาปส่วนตัวของพระองค์เอง ถึงแม้ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้าพระบิดาในช่วงเวลา 3 ชั่วโมงสุดท้ายที่พระองค์อยู่บนไม้กางเขน พระองค์ยังมีสัมพันธภาพกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งประทานชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่พระเยซูคริสต์ในเวลาอันสำคัญที่สุดแห่งประวัติศาสตร์ เมื่อพระเยซูได้ตรัสว่า “ในพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” พระองค์ไม่ได้ตรัสแก่องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์สรรพนาม ‘พระองค์’ เป็นเอกพจน์ซึ่งให้เราทราบว่าพระเยซูคริสต์กำลังตรัสแก่พระเจ้าพระบิดาเพียงผู้เดียว หลังจากพระราชกิจของพระคริสต์บนไม้กางเขนได้เสร็จสิ้นแล้ว พระองค์ทรงอธิษฐานกับพระบิดาซึ่งแสดงว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของพระองค์ยังสมบูรณ์ (ยอห์น 19:30; ลูกา 2:46)

เนื่องจากพระเยซูทรงสมบูรณ์แบบตลอดเวลาที่พระองค์อยู่ที่ไม้กางเขน พระองค์จึงไม่ขาดสัมพันธภาพกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยวิธีนี้พระองค์ได้ประทานความรอดแก่มนุษย์ทุกคน ดังนั้น ถึงแม้มนุษย์เกิดมาโดยปราศจากทางรอด และถูกแยกออกจากพระเจ้า (คือ เกิดมาพร้อมธรรมชาติบาปและปราศจากวิญญาณของมนุษย์) พระราชกิจของพระองค์ที่ไม้กางเขนได้แก้ไขปัญหาบาปและปัญหาธรรมชาติบาป ทำให้มนุษย์สามารถรับวิญญาณของมนุษย์ในเวลาที่ดีตสันใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ และยอมให้มนุษย์มีสัมพันธภาพกับพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

## โรม 8:29-30

### การสั่งพิมพ์ และ ความคิดเสรีของมนุษย์ ภายใต้พระประสงค์ของพระเจ้า

โรม 8:29-30 “ [เรารู้ว่า] ผู้ที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้า พระองค์ทรงกำหนดเอาไว้ ให้เป็นตามพระลักษณะพระฉายของพระบุตร เพื่อพระบุตรนั้นจะเป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก [ผู้เชื่อของยุคคริสตจักร] และบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ นั้น พระองค์ก็ทรงเรียก และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ทรงโปรดให้มีศักดิ์ศรีด้วย”

การทรงทราบล่วงหน้า การทรงกำหนดไว้ การทรงเรียก การให้เป็นผู้ชอบธรรม และการทรงให้มีศักดิ์ศรี เป็นคำศัพท์ซึ่งอธิบายถึงสถานะของผู้เชื่อในยุคคริสตจักร ไม่ใช่ผู้ที่ไม่เชื่อในพระองค์ คำกริยาเหล่านี้ถูกเขียนด้วยรูปแบบไวยากรณ์ aorist tense ของภาษากรีก ซึ่งหมายความว่า เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเป็นเวลาเดียวกันในความคิดของพระเจ้าตั้งแต่อดีตกาล เราสามารถใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงเรื่องนี้ได้ง่ายขึ้น โดยกล่าวว่า การทรงทราบล่วงหน้า การทรงกำหนดไว้ การทรงเรียก การให้เป็นผู้ชอบธรรม และการทรงให้มีศักดิ์ศรี เป็นการพิมพ์ออกจากคอมพิวเตอร์แห่งพระประสงค์ของพระเจ้า (Printouts from the Computer of the Divine Decree)

#### การทรงทราบล่วงหน้า

ถ้าเราจะเข้าใจถึงการที่พระเจ้าทรงทราบเหตุการณ์ล่วงหน้า เราต้องเข้าใจถึงความสัตย์ของพระองค์ก่อน และความสัมพันธ์ที่ความสัตย์ของพระองค์นั้นมีต่อพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบทุกอย่างเกี่ยวกับมนุษย์ทุกคนและทูตสวรรค์ทั้งหลาย และทรงทราบข้อมูลทุกประการนั้นอยู่เสมอตั้งแต่อดีตกาล พระเจ้าทรงทราบทุกความคิด ทุกแรงจูงใจ ทุกการตัดสินใจ และทุกการกระทำของมนุษย์ทุกคนในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ พระองค์ทรงทราบข้อมูลทุกประการของทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นแต่ไม่ได้เกิด (possible outcomes) พระองค์จึงทราบผลลัพธ์ของทุกทางเลือกของเรา ถึงแม้เราตัดสินใจที่จะไม่เลือกทางนั้น เช่น สมมุติคุณเลือกที่จะไม่เชื่อในพระคริสต์ พระองค์ทรงทราบตั้งแต่อดีตกาลว่าคุณจะใช้ชีวิตอย่างไรต่อไป รวมถึงผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจากการที่คุณได้ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ความสัตย์ของพระองค์ไม่สิ้นสุด

พระเจ้าไม่ได้ติดตามลำดับเวลาเนื่องจากความสัตย์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และทุกอย่างปรากฏแจ้งต่อพระองค์เสมอ เวลาเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อมนุษย์ (ปฐมกาล 1:14) เหตุฉะนั้น ตั้งแต่อดีตกาลเป็นต้นมา พระองค์ทรงทราบว่าใครบ้างที่จะเป็นคริสเตียน และใครบ้างที่จะไม่เชื่อ เพื่อช่วยให้เราเข้าใจในแนวความคิดนี้ เราอาจจะบอกว่า ล้าน ล้าน ล้าน ปีที่แล้ว พระองค์ทรงพิมพ์ชื่อคุณไว้ในคอมพิวเตอร์ และข้างๆ ชื่อของคุณพระองค์ทรงพิมพ์คำว่า “ได้เชื่อในพระคริสต์”

คริสเตียนหลายคนไม่รู้จักพระลักษณะของพระเจ้า เขาจึงคิดผิดเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดที่พระองค์ทรงตั้งไว้สำหรับมนุษย์ เขาสันนิษฐานว่าพระเจ้าทรงเลือกเขาเป็นพิเศษคือให้เป็นคริสเตียนตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเป็นคริสเตียน เขาคิดว่าพระเจ้าติดตามลำดับเวลาเหมือนเขา และเขาคิดว่า ถ้าพระเจ้าทรงเลือกเขา นั้นหมายถึงว่าพระองค์ทรงเลือกเพื่อนบ้านเขาซึ่งไม่เป็นคริสเตียนให้ตกนรก แต่ถ้าเรารู้จักพระองค์ดี เราจะรู้ว่าพระองค์ไม่

ประสงคฺให้มนุษย์สักคนหนึ่งต้องพินาศ การมีความคิดเช่นนี้เป็นการหมิ่นประมาทความชอบธรรมและพระคุณของพระเจ้า

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

“การกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ดี และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และได้รับความจริงเข้าใจในจิตใจ” (1 ทิโมธี 2:3,4)

พระเจ้าทรงทราบตั้งแต่อดีตกาลแล้วว่าใครจะเชื่อในพระคริสต์และกลายเป็นคริสเตียน โดยวิธีนี้พระเจ้าทรงเลือกเขา (หรือ “เรียก” เขาให้เข้ามา) ในพระคริสต์ เพราะในความคิดของพระเจ้าเขาอยู่ในพระคริสต์ล้าน ล้าน ล้านปีที่แล้ว (เอเฟซัส 1:4) ความสัพพัญญูของพระเจ้าทรงทราบว่าทุกคนจะเชื่อในพระคริสต์ตลอดมา ดังนั้น หลังจากที่พระเจ้าทรงพิมพ์ คำว่า “ได้เชื่อในพระคริสต์” ข้างๆ ชื่อของคุณและทุกคนที่เชื่อในพระคริสต์ พระองค์ก็ทรงสั่งพิมพ์ ซึ่งแฟ้มนั้นมีชื่อว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้า”

เนื่องจากมนุษย์สามารถคิดด้วยเหตุผล จึงอาจช่วยให้เราเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ถ้าเราเรียงลำดับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยเหตุผล นั่นคือ ความสัพพัญญูของพระเจ้ามาก่อน ตามด้วยพระประสงค์ซึ่งประกาศชื่อทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ และสุดท้ายมีการพิมพ์รายชื่อเหล่านั้นซึ่งได้บันทึกชื่อทุกคนที่พระเจ้า ทรงทราบล่วงหน้าว่าจะเชื่อในพระเยซูคริสต์

ความสัพพัญญูของพระเจ้าเพียงแต่บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับคริสเตียนทุกคนไว้ในคอมพิวเตอร์แห่งพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ได้ตัดสินใจเชื่อในพระคริสต์โดยพระเจ้าทรงบังคับความคิดเขา พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ทุกคนด้วยความคิดเสรี ความคิดเสรีนั้นหมายความว่า ทุกคนมีอิสระในการที่จะยอมรับ หรือ ปฏิเสธความรอด เมื่อมีผู้หนึ่งได้เลือกที่จะปฏิเสธพระคริสต์ เขาได้ตัดสินใจให้ตัวเองลงนรกเป็นนิรันดร์ เมื่อคุณเลือกที่จะเชื่อในพระคริสต์ คุณก็ได้ใช้ความคิดเสรีของคุณเพื่อทำการตัดสินใจซึ่งให้คุณได้รับชีวิตนิรันดร์บนสวรรค์

### **การทรงกำหนดไว้ คือการทรงจัดเตรียมตั้งแต่อดีตกาล**

การที่พระเจ้าทรงกำหนดผู้เชื่อไว้ (predestination) คือพระประสงค์ของพระองค์ซึ่งจัดเตรียมทุกอย่างให้แก่ผู้เชื่อเพื่อเขาจะสามารถปฏิบัติตามแผนการ พระประสงค์ และ น้ำพระทัยของพระองค์ ตั้งแต่อดีตกาลพระองค์ทรงจัดเตรียมปัจจัยที่จำเป็นเพื่อคริสเตียนจะสามารถอยู่วันต่อวัน (logistical grace), การแก้ไขปัญหาทุกเรื่องที่คริสเตียนต้องพบเจอ, ความทุกข์ ซึ่งมีไว้สำหรับการทดสอบและการทดสอบชีวิตฝ่ายวิญญาณ, และพระพรอันมหาศาลสำหรับผู้เชื่อที่เติบโตขึ้นในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา พระองค์ยังทรงกำหนดการเสียชีวิตสำหรับผู้เชื่อบางคนที่ไม่สำเร็จในชีวิตคริสเตียนของเขา ซึ่งท่านยอห์นเรียกว่า “บาปที่นำไปสู่ความตาย” (1 ยอห์น 5:16) สำหรับผู้อื่น พระองค์กำหนดให้เขาจากโลกไปด้วยพระพรและสันติสุขที่สูงที่สุด เนื่องจากพระองค์ทรงทราบว่าเขาจะกลายเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ

การทรงกำหนดไว้ของพระเจ้านั้นได้เชื่อมโยงกับความสัพพัญญูของพระองค์ ความคิดเสรีภาพของมนุษย์จึงไม่ถูกละเมิด พระเจ้าจะไม่บังคับเราโดยเปลี่ยน “ใช่” ของเราเป็น “ไม่” หรือทำ “ไม่” ให้เป็น “ใช่” ความสัพพัญญูของพระเจ้าทรงบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับความคิด แรงจูงใจ การตัดสินใจ และการกระทำทุกอย่างของผู้เชื่อทุกคน

ไว้ในคอมพิวเตอร์แห่งพระประสงค์ของพระองค์ จากข้อมูลนี้ พระองค์ได้สถาปนาแผนการชีวิตสำหรับผู้เชื่อทุกคน พระเจ้าทรงกำหนดให้ผู้เชื่อบางคน จะรับพระพรอันมากมายบนโลก และรางวัลบนสวรรค์ สำหรับผู้เชื่อผู้อื่นอาจหมายถึงความทุกข์โศกบนโลกและการเสียรางวัลบนสวรรค์ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าผู้เชื่อจะพลาดในชีวิตคริสเตียนของเขาเท่าไร ยังมีพระพรสำหรับเขาซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดให้ผู้เชื่อทุกคน คือ ทรัพย์ากรฝ่ายวิญญาณทั้ง 40 ประการซึ่งทุกคนได้รับเมื่อเขาได้รับความรอด เมื่อถึงเวลาการรับขึ้นไปของคริสตจักร ผู้เชื่อทุกคนในยุคคริสตจักร จะได้รับร่างกายนิรันดร์พร้อมกัน

พระเจ้าทรงกำหนดให้คริสเตียนทุกคน “เป็นตามพระลักษณะพระฉายของพระบุตร” โดย 3 วิธีคือ

1. **เป็นผู้บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยรับตำแหน่งในพระคริสต์** (positional sanctification) โดยตำแหน่งนี้ผู้เชื่อได้รับพระลักษณะพระฉายของพระคริสต์จากการสวมพระลักษณะของพระองค์(กาลาเทีย 3:27)
2. **การเติบโตฝ่ายวิญญาณ** (experiential sanctification) คริสเตียนบางคนจะเป็นผู้บริสุทธิ์บนโลกเพราะเขาเลือกที่จะประยุกต์ชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขา ผู้เชื่อเหล่านี้เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์ และจะมีชีวิตที่มีลักษณะเหมือนความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ ซึ่งลักษณะนี้พระเยซูเองได้รับจากชีวิตฝ่ายวิญญาณอันเดียวกับที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ผู้เชื่อในยุคคริสตจักร
3. **การเป็นผู้บริสุทธิ์ในที่สุด** (ultimate sanctification) โดยวิธีนี้ ผู้เชื่อทุกคนจะรับการปลดปล่อยจากธรรมชาติบาปเพราะได้รับกายใหม่ (resurrection body) เหมือนพระเยซูคริสต์ ในเวลาที่คริสตจักรถูกรับขึ้นไป

### **การทรงเรียก การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และ การทรงโปรดให้มีศักดิ์ศรี**

การทรงเรียกคือการที่ผู้เชื่อได้เข้าถึงแผนการของพระเจ้า และเป็นการที่พระองค์ทรงสำแดงพระประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อชีวิตของผู้เชื่อคนนั้น ด้วยพระประสงค์นั้น พระองค์ทรงปรารถนาที่จะอวยพรคริสเตียนถึงที่สุด พระองค์ทรงสำแดงความปรารถนาดังนี้โดยเตรียมพระพรนั้นไว้ตั้งแต่อดีตกาล พร้อมสำหรับคริสเตียนจะได้รับในชีวิตบนโลก และบนสวรรค์ มีคริสเตียนหลายคนซึ่งจะไม่รับพระพรเหล่านั้นเพราะการล้มเหลวฝ่ายวิญญาณของเขา เนื่องจากเขาได้ปฏิเสธที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณและพัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้า พระองค์ไม่สามารถกำหนดพระพรนั้นให้แก่เขาได้ ถึงแม้เป็นความปรารถนาของพระองค์ (เอเฟซัส 1:3; 3:19,20) ด้วยการทรงเรียก ผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิและโอกาสเทียมเท่ากันเสมอ นี่หมายความว่า ผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิและโอกาสพอๆ กัน ที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณและสำเร็จในชีวิตคริสเตียนของเขา และที่จะรับพระพรอันเลิศประเสริฐที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขาตั้งแต่อดีตกาล

ถึงแม้การที่พระเจ้าทรงให้เราเป็นผู้ชอบธรรม (justification) ยังเป็นการพิมพ์อีกประเภทหนึ่งจากคอมพิวเตอร์แห่งพระประสงค์ของพระเจ้าในอดีตกาล เราไม่ได้รับความชอบธรรมนั้นจนกว่าเราตัดสินใจเชื่อในพระคริสต์ในเวลาที่เราอยู่บนโลก ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นแล้ว เราได้รับความชอบธรรมของพระองค์ พระเจ้าได้ประกาศว่า เป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว (justification) และเราได้รับความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อที่จะอยู่กับพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

ผู้เชื่อทุกคนได้รับเกียรติเมื่อเขาได้รับกายใหม่ ตอนคริสตจักรถูกรับขึ้นไป แต่ผู้เชื่อที่ได้โตฝ่ายวิญญาณได้รับเกียรติเป็นพิเศษ โดยพระเจ้าทรงอวยพรเขาด้วยพระคุณเพิ่มขึ้นอีก

(ยากอบ 4:6) ทั้งบนโลก และในสวรรค์ เมื่ออาจารย์เปาโลกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ของยุคคริสตจักร ทั้งพระเจ้า และ อาจารย์เปาโลได้รับเกียรติ หลังจากพระเยซูคริสต์จะทรงประเมิณผลชีวิตของอาจารย์เปาโล เขาจะได้รับมงกุฎแห่งพระสิริ มงกุฎแห่งชีวิต และ มงกุฎแห่งความชอบธรรม เมื่อผู้อื่นจะเห็นอาจารย์เปาโลสวมมงกุฎเหล่านี้ เขาจะรู้ว่าอาจารย์เปาโลเป็นหนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ของประวัติศาสตร์ อาจารย์เปาโลยังจะได้รับพระพรและสิทธิพิเศษซึ่งผู้อื่นจะไม่ได้รับเนื่องจากสิ่งนั้นจะเป็นพระสิริส่วนตัวของอาจารย์เปาโล อาจารย์เปาโลได้ใช้ความคิดเสรีของตนที่จะเลือกถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพราะฉะนั้น พระองค์จึงจะให้เกียรติแก่ท่านด้วยฐานะสูง และจะอวยพรพระพรเป็นพิเศษ

### **บทสรุป**

ความสัพพัญญูของพระเจ้ามาก่อนที่พระองค์ทรงตั้งพระประสงค์ของพระองค์ไว้ แต่ การทรงเรียก การทรงกำหนดไว้ การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และ การทรงโปรดให้มีศักดิ์ศรี เป็นการพิมพ์ออกจากคอมพิวเตอร์แห่งพระประสงค์ของพระเจ้า การทรงเรียกเป็นพระประสงค์ที่พระองค์ทรงปรารถนาสิ่งดีที่สุดสำหรับผู้เชื่อทุกคนสำหรับผู้เชื่อการทรงเรียกนั้นเป็นประตูเข้าถึงพระประสงค์ของพระเจ้า ส่วนการทรงทราบล่วงหน้าได้แต่รับรองถึงพระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับผู้เชื่อ และไม่ได้กำหนดอะไรหรือมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ (ไม่มีผลกระทบต่อพระประสงค์ของพระเจ้า) พระเจ้าทรงโปรดให้ผู้เชื่อเป็นผู้ชอบธรรมเมื่อเขาได้รับความชอบธรรมของพระองค์ในเวลาที่เขาเชื่อในพระเยซูคริสต์ และสุดท้าย พระเจ้าได้รับเกียรติเมื่อพระองค์สามารถอวยพรผู้เชื่อ โดยผู้เชื่อคนนั้นก็ได้รับเกียรติเช่นเดียวกัน

## ความรักของพระเจ้า

เมื่อแรกที่เราเชื่อในพระเยซูคริสต์ เราได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า “...คือความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์แก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน” (โรม 3:22)

ในเวลาที่ท่านเชื่อในพระคริสต์ พระเจ้าทรงฝากความชอบธรรมของพระองค์ไว้ในบัญชีของท่าน (โรม 4:5) ดังนั้น เนื่องจากคุณเป็นเจ้าของความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบแล้ว พระเจ้าพระบิดา พระบุตร และ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรักคุณด้วยความรักที่สมบูรณ์และไม่มีวันสิ้นสุด

“พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความรักมั่นคงของพระเจ้า” (สดุดี 33:5)

ข้อนี้เป็นจริงที่พระเจ้าในแต่ละภาคในตรีเอกานุภาพทรงรักกันและกันด้วยความรักนี้ เช่น เนื่องจากพระบุตรทรงมีความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ ทั้งพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรักพระบุตร เป็นต้น เนื่องจากคุณมีความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบเหมือนที่พระองค์ทรงมี พระเจ้าจึงทรงรักคุณเสมอเช่นเดียวกัน

ตั้งแต่วเวลาที่ท่านได้รับความรอด พระเจ้าทรงรักคุณด้วยความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลงและไม่มีวันสิ้นสุด

“ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความรักมั่นคง [קֶסֶד / kesed] และความสัตย์สุจริตเดินนำหน้าพระองค์” (สดุดี 89:14)

คำว่า kesed ในภาษาฮีบรู มีถึง 3 ความหมาย คือ ความเมตตา กรุณา ความรักมั่นคง และความรักที่ไม่มีวันสูญสิ้น ในที่นี้ความหมายว่า ความรักมั่นคง คงเข้ากับบริบทอย่างเหมาะสมที่สุด ความรักของเจ้านั้นมั่นคง เป็นสิ่งที่เราพึ่งพาได้เสมอเพราะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงรักความชอบธรรมของพระองค์ตั้งแต่อดีตกาล เนื่องจากเราได้รับความชอบธรรมของพระองค์แล้ว พระองค์จึงรักเราด้วยความรักส่วนตัวของพระองค์

แม้เราอาจทำบาปที่เลวร้ายที่สุด ความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราก็จะไม่เปลี่ยน “เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และพระองค์ทรงเขียน [คำแปลตรง] ทุกคนที่พระองค์ทรงรับมาเป็นบุตร” (ฮีบรู 12:6) คำว่า “เขียน” เป็นคำอุปมาซึ่งหมายถึงการติสอนอย่างหนัก บางครั้งพระองค์ต้องติสอนเราอย่างหนักเพราะนี่เป็นวิธีเดียวซึ่งจะทำให้เราเชื่อฟังพระองค์และทำตามแผนการของพระองค์ เนื่องจากพระเจ้าทรงรักเราด้วยความรักส่วนตัวซึ่งเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พระองค์ทรงประสงค์ให้คริสเตียนทุกคนประสบความสำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา

## 2 โครินธ์ 5:20

### การเป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์

**2 โครินธ์ 5:20** “ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราจึงขอร้องท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกันกับพระเจ้า”

#### คำจำกัดความและลักษณะ

เอกอัครราชทูตเป็นผู้รับใช้ประเทศชาติหรือราชอาณาจักรของเขา ผู้ซึ่งถูกส่งไปที่รัฐหรือราชอาณาจักรอื่นในตำแหน่งตัวแทนของประเทศชาติของตน ในการเปรียบเทียบ เราก็คือเอกอัครราชทูตฝ่ายวิญญาณแห่งพระราชวงศ์ของพระเจ้า โดยพระคริสต์เป็นกษัตริย์ผู้ทรงส่งเราไปรับใช้พระองค์ในอาณาจักรอื่น คือ อาณาจักรของชาตาน

ในเวลาที่เรได้รับความรอด ผู้เชื่อได้รับการเข้าร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ซึ่งทำให้เราเข้าถึงพระราชวงศ์ของพระองค์และรับสัญญาดีเป็นชาวสวรรค์ เพียงแต่เราเฝ้าอาศัยอยู่ในโลก เนื่องจากว่าเรายังอยู่บนโลก และพระเยซูทรงพระชนม์อยู่บนสวรรค์ เราจึงได้รับตำแหน่งเป็นผู้แทนพระองค์ในขณะที่เรายังอยู่บนโลก

ในฐานะเป็นเอกอัครราชทูตของพระองค์ เรามีความรับผิดชอบที่จะให้พระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระคริสต์ ความเมตตาที่แท้จริงที่ผู้เชื่อมีต่อผู้ที่ไม่เชื่อ นั้น จะแสดงออกโดยการให้เขาทราบเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์และความรอดที่มีอยู่ในพระองค์

#### หน้าที่ของเอกอัครราชทูตโดยสังเขป

- 1) เอกอัครราชทูตไม่ได้เลือกตำแหน่งเอง เราได้รับตำแหน่งนี้โดยพระเจ้าทรงมอบตำแหน่งให้เราในขณะที่เราเชื่อในพระคริสต์
- 2) เอกอัครราชทูตไม่ได้เลี้ยงตนเอง ผู้เชื่อของยุคคริสตจักร ในฐานะเป็นตัวแทนของพระคริสต์ ได้รับอาหาร, เสื้อผ้า, ที่พักอาศัย, การปกป้อง คำสั่งและคำชี้แนะในการทำพระราชกิจของพระองค์ เอกอัครราชทูตทุกคนมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ ซึ่งคริสเตียนหลายคนได้ปฏิเสธ
- 3) คำบัญชาของการทำงานของเอกอัครราชทูตได้รับการบันทึกเป็นตัวหนังสืออยู่เสมอ เพื่อเขาจะทราบและเข้าใจอย่างชัดเจนถึงพันธกิจที่เขาต้องปฏิบัติ ส่วนผู้เชื่อ เราก็มึนโยบาย หลักการ และคำชี้แนะของพระเจ้าถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ซึ่งศิษยาภิบาลมีความรับผิดชอบที่จะสอนแก่ผู้เชื่อที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขา
- 4) เอกอัครราชทูตไม่ได้รับสัญชาติของรัฐ หรือ อาณาจักรซึ่งเขาถูกส่งไป ผู้เชื่อในพระคริสต์มีสัญชาติเป็นชาวสวรรค์ (ฟิลิปปี 3:20)
- 5) เอกอัครราชทูตไม่ได้อาศัยอยู่ในประเทศที่เขาถูกส่งไปเพื่อผลประโยชน์ของตน ในทำนองเดียวกัน เรายอยู่บนโลกเพื่อที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระคริสต์เท่านั้น เหตุฉะนั้น เราจึงต้องสละความปรารถนาของตนเพื่ออยู่ใต้พระประสงค์ของพระองค์
- 6) เอกอัครราชทูตไม่ได้ตอบสนองต่อการข่มเหง การเยาะเย้ย การดูถูกและการใส่ร้าย เพราะเขาทราบดีว่า กษัตริย์ของเขาจะจัดการต่อสิ่งเหล่านี้โดยวิธีของพระองค์เอง

การที่เอกราชทูตได้รับคำสั่งจากรัฐหรือจากกษัตริย์ของตนที่จะกลับคืนที่รัฐหรืออาณาจักรของตน เท่ากับว่าเป็นการประกาศสงคราม การปฏิบัติดังนี้เปรียบเสมือนการเรียกกลับไปของคริสตจักร (the rapture of the church) เมื่อเอกราชทูตของพระคริสต์ถูกถอนออกจากโลกนี้ (การที่คริสตจักรถูกรับขึ้นไป) ก็เป็นการเริ่มต้นของการทนทุกข์เวทนานครั้งใหญ่

## โมเสส

### ผู้รับใช้อันซื่อสัตย์ของพระเจ้า

เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะศึกษาชีวิตของผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่จากพระคัมภีร์ เพื่อเราจะสามารถประยุกต์หลักการซึ่งทำให้เขาเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ นำมาใช้กับชีวิตของเราเอง การศึกษานี้จะให้เราเห็นว่า โมเสสเป็นหนึ่งในผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์เดิม และเป็นหนึ่งในผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ อะไรคือสิ่งที่ทำให้โมเสสเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่? เป็นสิ่งที่น่าสนใจมากที่เห็นว่า ชาวอียิปต์มัวยพยพลส่วนใหญ่ได้กล่าวหาโมเสสตลอดว่าเป็นคนเยอหยิ่งจองหอง พวกเขาเริ่มต้นที่ทะเลแดงโดยหาว่า โมเสสวางแผนที่จะฆ่าพวกเขาทั้งหลาย

“เขายกโมเสสว่า หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงพาเราออกมาจากอียิปต์” (อพยพ 14:11)

ในที่สุด พระเจ้าตรัสกับโมเสสให้เขียนประโยคต่อไปนี้ ซึ่งโมเสสต้องเอาไปสอนให้กับชาวอียิปต์ที่เยอหยิ่งจองหองทั้ง 2 ล้านคนว่า

“โมเสสเป็นคนถ่อมใจมากยิ่งขึ้นกว่าคนทั้งปวงบนพื้นแผ่นดิน”(กัณดารวิถี 12:3)

โมเสสเป็นคนที่ถ่อมใจที่สุดของสมัยนั้น ก็อาจเป็นคนที่ถ่อมใจที่สุดทั้งประวัติของมนุษย์ ความถ่อมใจตรงข้ามกับความเยอหยิ่งจองหอง ความถ่อมใจรับการพัฒนาจากการเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจอันถูกต้องสมควร ผู้ใดที่ปฏิเสธสิทธิอำนาจนี้จะเกิดความเยอหยิ่ง แต่การยอมรับสิทธิอำนาจนี้จะก่อให้เกิดความถ่อมใจ ความถ่อมใจจะลบล้างความคิดที่เข้าข้างตนเอง แต่ความเยอหยิ่งจองหอง จะผลักดันให้เห็นแก่ตนเองเสมอ แทนที่จะยอมรับความจริง

เนื่องจากโมเสสเป็นคนที่ถ่อมใจ พระเจ้าทรงอวยพรเขา และทรงเลือกโมเสสให้เป็นผู้นำของอิสราเอล ในพระธรรมยากอบ 4:6 มีเขียนไว้ว่า “พระเจ้าทรงสู้รบกับผู้ที่เยอหยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม” ผู้เชื่อที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยละเลยการเรียนและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นำมาใช้กับชีวิตกำลังเราให้พระเจ้าทรงเขียนตีเขาจนกระทั่งจะไม่มีหนังเหลือบนหลังของเขา

“เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และพระองค์ทรงเขียน [คำแปลตรง] ทุกคนที่พระองค์ทรงรับมาเป็นบุตร” (ฮีบรู 12:6)

ผู้เชื่อพวกนี้เป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในโลก

เราไม่สามารถเชื่อฟังสิ่งที่เราไม่รู้จัก โมเสสได้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ก่อน แล้วจึงเชื่อฟังคำสอนนั้น เนื่องจากโมเสสเป็นผู้เชื่อที่เชื่อฟัง พระเจ้าจึงได้ใช้โมเสสให้นำชนชาติอิสราเอล

“พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส [โมเสสเรียนรู้และเติบโตฝ่ายวิญญาณ] ” (สดุดี 103:7)

“พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้” (สดุดี 105:26)

โมเสสใช้ชีวิต 40 ปีที่อียิปต์ 40 ปีที่มิดยัน และอีก 40 ปีในแหลมซีนาย พระเจ้าทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสสในช่วง 80 ปีแรกของชีวิตของโมเสส หลังจากนั้น เมื่อโมเสสพร้อมฝ่ายวิญญาณแล้ว พระเจ้าทรงใช้โมเสสให้เป็นตัวแทนของพระองค์ เพื่อจะทรงนำชาวฮีบรูออกมาจากอียิปต์ พระเจ้าจะไม่ตั้งผู้เชื่อคนใดให้เป็นผู้นำ หากคนนั้นยังไม่พร้อม เราต้องเข้าใจว่า ผู้เชื่อที่อยู่ในตำแหน่งที่เป็นผู้นำนั้น ไม่ได้หมายความว่าเขาร่วมและได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าเสมอไป

“เพราะความเชื่อ เมื่อโมเสสโตแล้ว ท่านไม่ยอมให้ใครเรียกท่านว่า เป็นบุตรของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ [โมเสสปฏิเสธบัลลังก์แห่งอียิปต์]” (ฮีบรู 11:24)

“เพราะความเชื่อท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมีได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านมั่นใจประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา”(ฮีบรู 11:27)

โมเสสกลายเป็นผู้เชื่อที่เติบโตตั้งแต่เขายังอยู่ในประเทศอียิปต์ อย่างไรก็ตาม การฝึกสอนของพระเจ้ายังไม่ได้จบลงที่นั่น โมเสสต้องรับการฝึกอบรมอีก 40 ปีเพื่อพัฒนาความเข้าใจในพระคุณและการถ่อมใจต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ก่อน หลังจากได้ใช้เวลาเกือบ 80 ปีกับการเตรียมตัวตั้งนี้แล้ว โมเสสจึงได้เป็นผู้ที่ถ่อมใจที่สุดบนแผ่นดินโลก และเตรียมพร้อมที่จะรับใช้พระเจ้าในฐานะเป็นผู้นำชนชาติของพระองค์

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม ( 2 ทิโมธี 3:16)

เพื่อคนของพระเจ้าจะรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง [การรับใช้พระเจ้า]” ( 2 ทิโมธี 3:17)

คำว่า“การสอน”ในข้อที่16 มาจากคำในภาษากรีกว่า διδασκαλία (ดีดาสคาเลีย) ซึ่งเล็งถึงศิษยาภิบาล/ผู้สอนพระคัมภีร์ที่ได้สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่กลุ่มผู้เชื่อของเขา โดยอยู่ภายใต้การนำและสิทธิอำนาจในการสอนพระคัมภีร์ของผู้สอนนั้น และการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เรียนจะสามารถเรียนและจดจำหลักคำสอนพระคัมภีร์เอาไว้ในจิตใจของเขา เมื่อหลักคำสอนพระคัมภีร์นี้ได้อยู่ในจิตใจแล้ว หลักคำสอนพระคัมภีร์ก็จะตักเตือนเขา และชี้แนะเขาในการแก้ไขปัญหาที่เขาเผชิญ\* ถ้าผู้เชื่อคนนั้นมีความถ่อมใจพอที่จะยอมรับการตักเตือนนั้น เขาก็สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้

\*ผู้เชื่อจำเป็นต้องรับการชี้แนะจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของเขาเท่านั้น เมื่อผู้เชื่อได้รับคำปรึกษาอย่างส่วนตัวจากศิษยาภิบาลหรือคริสเตียนผู้อื่น ก็ถือว่าเป็นการละเมิดความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อ และเป็นการส่งเสริมการพิพากษา การนินทา และการพูดใส่ร้ายภายในคริสตจักรด้วย

ในเวลาทีศิษยาภิบาลได้สอน หลักคำสอนพระคัมภีร์ ผู้ฟังได้พัฒนาความชอบธรรมส่วนตัวภายในจิตใจ ความชอบธรรมส่วนตัวนั้นรวมถึง การเห็นคุณค่าของพระคุณของพระเจ้า, ความถ่อมใจ และความรักส่วนตัวที่เขามีต่อพระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อที่ 16 ได้พูดถึงการเรียนรู้และการเติบโต ไม่ใช่การรับใช้พระเจ้า เมื่อคริสเตียนได้เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้ว เขาพร้อมที่จะปฏิบัติตามข้อที่ 17 ซึ่งสอนว่า เมื่อผู้เชื่อได้เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้ว เขาจะพร้อมที่จะรับใช้พระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงใช้เวลาทั้ง 30 ปีในการเตรียมพร้อมสำหรับพันธกิจ 3 ปีต่อหน้าสาธารณชน โมเสสต้องใช้เวลาก่อนที่เขาจะพร้อมที่จะนำชาวยิว ออกจากประเทศอียิปต์ แต่ก็น่าเสียดายที่มีศิษยาภิบาล/ผู้สอนพระคัมภีร์หลายคนที่ชอบเน้นการรับใช้พระเจ้าในการเทศนาหรือการสอนของเขา แทนที่จะเตรียมสมาชิกในฝ่ายวิญญาณ ถ้าเขาจะสอนโดยเน้นการเตรียมฝ่ายวิญญาณ การรับใช้พระเจ้าจะมาทีหลังอย่างธรรมชาติ ถ้าผู้เชื่อรักพระเจ้า เขาจะรักที่จะรับใช้พระองค์อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นที่จะต้องมีศิษยาภิบาลหรือผู้เชื่ออื่นบังคับเขาให้ทำ

### **การไม่เชื่อฟังของโมเสส และการติสสอนที่มาภายหลัง**

โมเสสคงเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ แต่ชนชาติอิสราเอลนั้นไม่เห็นคุณค่าในการเป็นผู้นำของโมเสสเลย คิดดูซิครับ เป็นเวลา 40 ปีที่โมเสสได้นำชาวยิว 2 ล้านกว่าคน ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนเกลียดชังโมเสสและต้องการที่จะฆ่าเขา! ถึงแม้โมเสสต้องเผชิญกับการกบฏเช่นนี้ แต่เขายังรับผิดชอบหน้าที่ของเขาอย่างสัตย์ซื่อ

แต่ในปีที่ 39 ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาได้มาถึงตำบลเมริบาห์ ซึ่งที่นี่โมเสสได้ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ซึ่งเป็นการหมิ่นประมาทพระคุณของพระองค์ โมเสสจึงต้องได้รับการติสสอนจากพระเจ้าอย่างหนัก ในเวลา 39 ปีที่ผ่านมา นั้น ชาวยิวได้บ่นตลอด เขาบ่นเพราะไม่พอใจกับมานาที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขาอย่างสัตย์ซื่อตลอดเวลา (กันดารวิถี 11:5,6) เขาบ่นทุกครั้งพระเจ้าทรงทดสอบเขาด้วยเรื่องน้ำดื่ม (อพยพ 15:24; 16:2,3; 17:1-3) และบ่นเมื่อพระเจ้าทรงสั่งให้ชนชาติอิสราเอลเข้าถึงแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (กันดารวิถี 14:1-3) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าผู้เชื่อจะมีชีวิตเสื่อมทราม หรือไม่เห็นคุณค่าในการจัดเตรียมของพระเจ้ามากขนาดไหน พระเจ้ายังจะทรงจัดเตรียม ปัจจัยสำคัญเสมอ (2 โครินธ์ 9:8) 39 ปีก่อนหน้านี้ ชาวยิวรุ่นแรกที่เฟื่องโตอพยพออกมาจากอียิปต์ ได้มาถึงตำบลเมริบาห์เป็นครั้งแรก คำว่า “เมริบาห์” หมายถึง “แสดงความขบถใจ” หรือ “บ่น” ชาวยิวในรุ่นนั้นได้บ่นต่อนั้น และรุ่นนี้ก็ได้อบในต่อนี้ด้วย หลังจากที่โมเสสต้องทนฟังการบ่นและการกบฏของเขามา 39 ปีสุดท้ายโมเสสได้หมดความอดทนของเขาไป แทนที่จะควบคุมความคิดด้วยความถ่อมใจ โมเสสตอบสนองด้วยความโกรธ

“โมเสสก็ไม่ทำไปจากหน้าพระพักตร์พระเจ้า ดังที่พระองค์ทรงบัญชา โมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมนุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาว่า ‘เจ้าผู้กบฏจงฟัง ณ บัดนี้จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลพล่านออกมามากมาย ชุมนุมชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่มน้ำ’ (กันดารวิถี 20:9-11)

พระเจ้าได้สั่งให้โมเสสแค่พูดกับหินเพื่อจะมีน้ำไหลออกมา แต่โมเสสได้ตีหินซึ่งผิดกับคำบัญชาของพระเจ้า แกมกล่าวหาชุมนุมชนด้วย

พระเจ้ายิ่งมอบความรับผิดชอบแก่ผู้เชื่อมากเท่าใด พระองค์ก็จะติสสอนผู้นั้นอย่างหนักหากเขาได้ทำผิดพลาด โมเสสได้เป็นผู้นำของชนชาติอิสราเอล และในฐานะเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าก็เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของพวกเขาด้วย ถ้าผู้นำฝ่ายวิญญาณผู้ใดได้หมิ่นประมาทพระคุณของพระเจ้า เขาจะต้องถูกการติสสอนอย่างหนักเหมือนที่โมเสสได้รับ เว้นแต่ความสัมพันธ์ที่โมเสสมีกับพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดในชีวิตของเขาที่สำคัญไปกว่า

การที่จะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา อย่างไรก็ตาม เนื่องจากโมเสสได้หมีนประมาณหลักคำสอนอันสำคัญของพระเจ้า เขาจึงต้องรับการเตือนที่หนัก และไม่ได้เข้าถึงแผ่นดินแห่งพันธสัญญา

“พระเจ้าตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้ถวายเป็นเกียรติแก่เราต่อหน้าคนอิสราเอล เพราะฉะนั้น เจ้าจึงจะมีได้นำคนที่ประชุมนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา” ” (กันดารวิถี 20:12)

ตอนแรกโมเสสได้ตอบสนองต่อการเตือนด้วยความขมขื่น โมเสสจึงโทษชาวยิวสำหรับบาปของเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:37) แทนที่จะรับผิดชอบความผิดของตน อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้ใดที่สามารถทำให้คุณกระทำบาปได้\* เป็นโมเสสเองที่โกรธและตีหิน อย่างไรก็ตาม การพลัดและการกระทำบาปจะไม่ทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อหากเขาริบบกลับเข้าสู่สัมพันธภาพกับพระเจ้า โมเสสได้เติบโตฝ่ายวิญญาณมากในช่วง 100 ปีก่อนเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเขานั้นไม่ได้สูญหายไปในขณะที่เขากระทำบาป แน่หนอน โมเสสได้ผิดพลาดครั้งใหญ่ เหมือนเราทุกคน แต่โมเสสได้กลับคืนดี หลังจากที่เขาได้กลับใจจากความรู้สึกขมขื่น โมเสสได้เชื่อฟังพระเจ้าโดยมอบตำแหน่งผู้นำชนชาติอิสราเอลให้แก่โยชูวา และได้เขียนพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติจนจบ (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:23,24)

\* อ่าน สัมพันธภาพกับพระเจ้า เล่มที่ 1 (หน้า 9)

พระเยซูคริสต์ทรงยกเอาคำบันทึกจากพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติมากกว่าพระธรรมเล่มอื่นในพระคัมภีร์เดิม แม้งานศพของโมเสสก็เป็นเอกลักษณ์เฉพาะด้วยเพราะว่าพระเจ้าพระบุตรทรงเป็นผู้ประกอบพิธีในงานนั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:1-6) เราคงมั่นใจได้ว่าทูตสวรรค์มีคาเอลและกองทัพทูตสวรรค์ทั้งหลายที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของมีคาเอลได้เข้าร่วมพิธี แม้แต่ซาตานก็อยู่ด้วย (ยูดา :9) ถึงขนาดอาจารย์เปาโลซึ่งเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ ก็ไม่มีงานศพที่พิเศษขนาดที่โมเสสได้มี

เนื่องจากโมเสสได้วางมือบนโยชูวา โยชูวาได้รับของประทานในการเผยพระวจนะ (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:9) ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้โยชูวาไม่ได้อยู่ที่งานศพนั้น เขาสามารถเขียนถึงสิ่งซึ่งได้เกิดขึ้น และได้บันทึกไว้ในบทสุดท้ายของพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ โดยอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โยชูวาได้เขียนไว้ว่า

“ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดเกิดขึ้นในอิสราเอล เสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรู้จักหน้าต่อหน้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:10)

กำลังในชีวิตฝ่ายวิญญาณคือความคิดของพระเจ้าในจิตใจของเรา โมเสสเป็นผู้เชื่อแห่งความคิดก่อน แล้วจึงเป็นผู้เชื่อแห่งการปฏิบัติตาม (สดุดี 103:7ก ; 105:26) โมเสสได้รักพระเจ้าผู้ทรงไม่ปรากฏแก่ตามากจึงสละบัลลังก์แห่งอียิปต์ เพื่อเขาจะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าให้สำเร็จในชีวิตของเขา (ฮีบรู 11:26,27) ถ้าเราปรารถนาที่จะเป็นเหมือนโมเสส การที่จะเรียนพระคำของพระเจ้า และการพัฒนาความรักที่เรามีต่อพระองค์จึงจะต้องเป็นเป้าหมายอันสูงสุดในชีวิตของเรา

\* อ่าน สัมพันธภาพกับพระเจ้า เล่มแรก (หน้า 9)

## โรม 10:10

### พิธีกรรมกับความจริง

หนึ่งในหน้าที่ที่สำคัญที่สุดในการรับใช้พระเจ้าคือ การอธิบายข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระคริสต์ ซึ่งเป็นโอกาสเพื่อเขาจะได้ตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและได้รับชีวิตนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม หากมีผู้เชื่ออธิบายข่าวประเสริฐนั้นอย่างไม่ถูกต้อง ผู้ที่ไม่เชื่ออาจหลงคิดว่าเขาได้รอดแล้ว ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้รับรอดจริง

#### คำแนะนำ

คริสเตียนบางคนคิดว่าผู้ที่ยังไม่เชื่อจะต้องทำ 2 สิ่งก่อนที่จะได้รับความรอด คือเขาต้องยอมรับพระคริสต์ต่อหน้าผู้อื่น แล้วจึงเชื่อในพระเยซูคริสต์ ความคิดนี้มาจากการตีความหมายอย่างผิดพลาดของโรม บทที่ 10 ความจริงแล้ว อาจารย์เปาโลได้สอนในทางตรงกันข้าม ในบทนี้อาจารย์เปาโลกำลังอธิบายถึงพระกิตติคุณให้พี่น้องชาวยิวได้ฟัง (โรม 10:1-2) โดยอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างพิธีกรรมในการทอ้งพระคำต่อนามัสการพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์ อาจารย์เปาโลอธิบายอย่างชัดเจนว่า การทอ้งพระคำจะต้องมาหลังจากได้รับความรอด ไม่ใช่มาก่อนที่จะรอด(ข้อที่ 10) เขาต้องอธิบายถึงประเด็นนี้เพราะชาวยิวหลายคนคิดว่าตนได้รอดแล้ว เนื่องจากการเข้าร่วมในพิธีทอ้งพระคำของพระเจ้า

พิธีนามัสการรวมถึงการทอ้งเจลยธรรมบัญญัติ 6:4 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระผู้เป็นเจ้า [พระเยโฮวาห์] ทรงเป็นพระเจ้า [เอโลฮิม] ของเราทั้งหลาย เป็นพระผู้เป็นเจ้าที่มีเอกลักษณ์เฉพาะเพียงผู้เดียว” ชาวยิวนำข้อนี้มาทอ้งในการนามัสการตั้งแต่ ก่อนค.ศ. 1441 ปัจจุบันชาวยิวยังทอ้งข้อนี้ในธรรมศาลา เพราะฉะนั้น ชาวยิวได้ทอ้งข้อนี้ในการนามัสการมาเกือบ 3,500 ปีแล้ว การทอ้งข้อนี้มีไว้เป็นการระลึกถึงแหล่งแห่งความรอดของเขา คือ พระเยซูคริสต์ ไม่ใช่เป็นวิถีทางแห่งความรอด ก่อนที่ชาวยิวซึ่งไม่ใช่ผู้เชื่อจะสามารถรับประโยชน์จากเจลยธรรมบัญญัติ 6:4 นี้ เขาต้องเข้าใจความหมายอย่างถูกต้อง ชาวยิวต้องเข้าใจว่า “พระผู้เป็นเจ้า [พระเยโฮวาห์] ทรงเป็นพระเจ้า [เอโลฮิม] ของเราทั้งหลาย เป็นพระผู้เป็นเจ้าที่มีเอกลักษณ์เฉพาะเพียงผู้เดียว” ได้พูดถึงพระเยซูคริสต์ แล้ว เมื่อเขาได้เข้าใจถึงความหมายนี้แล้ว เขาจึงจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์ ถ้าชาวยิวที่ไม่ได้เชื่อได้ทอ้งข้อนี้ในธรรมศาลา แต่ไม่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ คำที่เขาทอ้งนั้นไม่มีความหมาย เป็นเพียงแค่พิธีกรรมที่ปราศจากความจริง

#### พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้มีเอกลักษณ์เฉพาะ

ถ้าเราจะเข้าใจในความหมายของเจลยธรรมบัญญัติ 6:4 เราจำเป็นต้องเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างคำว่า ‘พระผู้เป็นเจ้า’ และ ‘พระเจ้า’ คำว่า ‘เยโฮวาห์’ ในภาษาฮีบรูถูกแปลในภาษากรีกว่า **κυριος** / **คูรีออส** ภาษาอังกฤษ ‘Lord’ และ ภาษาไทยว่า ‘พระผู้เป็นเจ้า’ ส่วนคำว่า **ελεος** / **เอโลฮิม** ในภาษาฮีบรู คำนี้ได้รับแปลเป็นภาษากรีกคือ **θεος** / **ธีออส** ภาษาอังกฤษเป็น God และภาษาไทยใช้คำว่า ‘พระเจ้า’

พระคัมภีร์สอนเราอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าเป็นหนึ่ง :

“ไม่มีพระเจ้า (ธีออส) อื่น แต่มีองค์เดียว” (1 โครินธ์ 8:4ข)

“และพระเจ้า (ธีออส) เป็นหนึ่ง” (กาลาเทีย 3:20ข)

ทรงมีพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียว (one God in essence) แต่ทรงสภาวะเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกันออกไป คำว่า 'เยโฮวาห์' ได้พูดถึงแต่ละบุคคลใน 3 บุคคลนี้ เพราะฉะนั้นคำว่า เยโฮวาห์ ไม่สามารถจะแปลเป็น "หนึ่ง" ได้ แนวความคิดนี้ได้ปรากฏชัดเจนในบางข้อในพระคัมภีร์เดิมเช่น สดุดี 110:1 ที่มีพระบิดากำลังตรัสกับพระบุตร [อาโดไนย์] "พระเยโฮวาห์ [พระบิดา] ตรัสกับ พระผู้เป็นเจ้า [อาโดไนย์] ของข้าพเจ้า [ดาวิด] ว่า..." \*

\* คำว่า อาโดไนย์ ในที่นี้มีความหมายว่า "พระผู้เป็นเจ้า" มีความหมายเดียวกับคำว่า เยโฮวาห์ เหมือนกับใน สดุดี 8:9 ซึ่งเราได้เห็นคำว่า เยโฮวาห์ กับ อาโดไนย์ ถูกเขียนติดกัน

เพราะฉะนั้น คำว่า *เอ-คิต* ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ไม่สามารถแปลว่า 'หนึ่ง' ได้ แต่เราต้องแปลในรูปแบบคำกริยาวิเศษ เป็น 'เอกลักษณ์เฉพาะ' พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่มีลักษณะเฉพาะ มีแต่พระเยซูคริสต์ที่ทรงฐานะเป็นพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ และทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ สิ่งนี้อธิบายว่าทำไมชาวยิวจึงได้ท่องเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ในการนมัสการ ผู้เชื่อชาวยิวที่รักพระเยซูคริสต์ก็รักที่จะท่องข้อพระคำนี้เป็นการนมัสการพระองค์

### **ความรอดคือ การเชื่อในพระคริสต์เพียงผู้เดียวเท่านั้น**

ในอดีต จะมีชาวยิวผู้ที่ไม่เชื่อหลายคนเข้าร่วมการนมัสการซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายสำหรับเขา เพราะเหตุนี้ อาจารย์เปาโลจึงได้สอนว่า ถ้าเขาท่องข้อนี้, เข้าใจความหมาย และเชื่อในสิ่งที่เขาได้ท่องนั้น เขาจึงจะได้รับความรอด (โรม 10:9)

อาจารย์เปาโล รู้ว่าชาวยิวสับสนกับพิธีกรรมของเขา ดังนั้น ในโรมบทที่ 3:21-28 อาจารย์เปาโลได้อธิบายอย่างชัดเจนว่า เราได้รับความรอดด้วยความเชื่อเท่านั้น และโดยพระเยซูคริสต์เท่านั้น เขาสอนว่าการได้รับความรอดนั้นจะนอกเหนือกฎบัญญัติของโมเสสหรือการกระทำใดๆ เช่น การท่องพระคำ โรมบทที่ 10 ก็สอนเช่นเดียวกัน ผู้ที่ไม่เชื่อได้เชื่อในพระคริสต์โดยกระแสดวงความคิดของเขา\* ผู้ที่ไม่เชื่อต้องเข้าใจเรื่องพระกิตติคุณในจิตใจของตนก่อน และใช้ความคิดเสรีภาพที่จะตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ท่องพระคำในธรรมศาลา

\* ภาษากรีกใช้คำว่า καρδια *คาเดีย* (ภาษาอังกฤษ "heart", หรือมักจะอ่านในพระคัมภีร์ไทยว่า "ใจ") คำนี้สามารถหมายถึง ดวงใจของร่างกายก็ได้ แต่ทุกครั้งที่คำนี้ได้ปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่นั้นพูดถึงกระแสดวงความคิดอย่างเดียว

"แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งนอกเหนือธรรมบัญญัติ ได้ปรากฏโดยธรรมบัญญัติกับพวกผู้เผยพระวจนะ [พระคัมภีร์เดิม] เป็นพยานอยู่ แต่ความชอบธรรมของพระเจ้า นั้น พระองค์ทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์แก่ทุกคนที่เชื่อ [พิธีกรรมใดๆ ไม่มีส่วน] เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้า [พระบิดา] ได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดลางพระอาชญาโดยพระโลหิตของพระองค์ โดยความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อสำแดงเห็นความชอบธรรมของพระเจ้าในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยและทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น [ความบาปของคนสมัยพระคัมภีร์เดิมไม่ได้รับการทรงพิพากษาลงโทษจนกว่าพระเยซูคริสต์ถูกตรึงที่ไม้กางเขน] และเพื่อจะสำแดงในปัจจุบันนี้ [สมัยอาจารย์เปาโล] ว่าพระองค์ [พระบิดา] ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เราจะเอาอะไรมาอวด? ก็

ไม่มี หรือมีกฎบัญญัติอะไร? (ซึ่งจะเป็นหนทางให้เราได้รับความชอบธรรม) โดยการประพฤติหรือ? ไม่ใช่ แต่โดยกฎแห่งความเชื่อ เพราะเราทั้งหลายเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ [พิธีกรรมใดๆ ทั้งสิ้นไม่มีส่วนในเรื่องความรอด]” (โรม 3:21-28)

ในโรมบทที่ 10 อาจารย์เปาโลได้ย้ำว่าความรอดมาโดยความเชื่อเท่านั้น โดยอ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 30:

**โรม 10:6-8 (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:12-14)** “ [พระบัญญัตินั้น]ไม่ได้อยู่บนสวรรค์ ซึ่งจะให้ท่านกล่าวว่า ‘ใครจะแทนเราขึ้นสวรรค์และนำ [วิธีการในการรับความรอด] มาให้เราและกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ [ชาวยิวชอบคิดเสมอว่าเขาต้องทำอะไรเพื่อจะรับความรอด] มิใช่อยู่บนทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำ [วิธีการในการรับความรอด] มาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ แต่ถ้อยคำ [พระกิตติคุณ] นั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน [ชาวยิวที่ไม่เชื่อก็ได้พูดถึงพระคริสต์ทุกครั้งที่เขาท่องเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ในธรรมศาลา] และอยู่ในใจของท่าน [เราได้รับความรอดโดยเชื่ออย่างเดียว ในพระคริสต์เพียงผู้เดียว] ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้ [มีแต่ผู้เชื่อในพระคริสต์ซึ่งสามารถนมัสการพระเจ้าได้]”

ในพระธรรมโรมบทที่ 10 อาจารย์เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พี่น้องของเขา คือชาวยิว อาจารย์เปาโลไม่ได้เขียนบทนี้เพื่อประกาศกับคนต่างชาติ เขาได้เขียนบทนี้เพื่อประกาศแก่คนที่กำลังแทนความจริงกับพิธีกรรม เขาได้มาถึงบทสรุปในข้อที่ 9

**โรม 10:9** “ คือว่าถ้าท่าน [ชาวยิวทั้งผู้ที่เชื่อในพระคริสต์และผู้ที่ไม่เชื่อ] ยอมรับ [ต่อพระบิดา] ด้วยปากของท่าน ว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจ [กระแสดความคิด] ว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย[เป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณ] ท่านจะรอด”

คำกรีกว่า โฮโมโลเกโอ มีความหมายว่า “ยอมรับ” และ “กล่าวถึง” ซึ่งในตอนนี้ได้พูดถึงชาวยิวที่ได้ท่องพระคำตามผู้นำในธรรมศาลา ถ้าผู้ที่ท่องพระคำนั้นเป็นผู้เชื่อ สิ่งที่เขาทำนั้นเป็นการนมัสการพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาไม่เชื่อในพระคริสต์ การท่องพระคำนั้นไม่มีความหมาย แม้ก่อนสมัยของอาจารย์เปาโลจนถึงปัจจุบัน มีชาวยิวเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้รับความรอดเพราะเขาทำตามพิธีกรรม แต่ไม่เชื่อในพระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยรอดของเขา เพราะฉะนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่ชาวยิวต้องเข้าใจว่า ไม่มีผู้ใดจะรับความรอดทางพิธีกรรมได้ ดังนั้น อาจารย์เปาโลจึงอธิบายให้ผู้เชื่อเห็นว่า ถ้าเขาท่องเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 และการท่องนั้นจะทำให้เขาเข้าใจถึงพระกิตติคุณ ก็เป็นสิ่งที่ดี แต่การเข้าใจนั้นต้องตามด้วยความเชื่อ เราได้รับความรอดผ่านทางกระแสดความคิดและเจตจำนงของจิตใจของเรา

**โรม 10:10** “เพราะในใจ [กระแสดความคิด] มนุษย์ได้เชื่อ ซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม [ในสายพระเนตรของพระเจ้า] และด้วยปากเขา [ผู้ที่เชื่อแล้ว] ยอมรับ [กล่าวถึงความรอดของเขาในเวลานนมัสการ] เพราะ [คำกรีกว่า “ไอส” ด้วยกรรมกรกแห่งเหตุ The Greek word “eis” with the accusative of cause] ความรอด [ที่ได้รับแล้ว]”

ในข้อนี้ อาจารย์เปาโลเขียนกลับกันจากข้อ 9 เป็นลำดับที่ถูกต้องคือ ความรอดมาก่อน แล้วการนมัสการ เป็นผลภายหลังจากการรับความรอด อาจารย์เปาโลได้ทำอย่างนี้เพื่อสอนว่า พิธีกรรมที่ปราศจากความรอดล้วนแต่ ไม่มีความหมาย ชาวิวจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์ก่อนเขาสามารถนมัสการพระเจ้าด้วยพิธีกรรมได้

### **ข้อสรุปและการประยุกต์มาใช้**

ศิษยาภิบาลหลายคนเข้าใจผิดพลาดในบทพระคัมภีร์นี้ เขาคิดว่าบทความนี้เป็นระเบียบการในการประกาศ กับชาวโลก เขาพลาดที่จะเข้าใจว่าอาจารย์เปาโลกำลังประกาศพระกิตติคุณแก่พี่น้องชาวิวของเขา

การวิจารณ์และการวิเคราะห์ที่ผิดได้นำไปถึงความเข้าใจผิด ความเข้าใจผิดได้นำไปถึงการสอนและการ ประยุกต์ใช้ที่ผิดเช่นเดียวกัน การที่ศิษยาภิบาลเรียกผู้ที่ไม่เชื่อขึ้นมาจากที่ประชุมเพื่อที่จะ “รับเชื่อ” ในพระคริสต์เป็น การประยุกต์ใช้ที่ผิดพลาด การนมัสการมักจะมีผู้ที่ไม่เชื่อเข้าประชุมโดยรับเชิญจากผู้เชื่อ ในช่วงนมัสการและ ช่วงเทศนาผู้นำนมัสการและศิษยาภิบาลชอบที่จะกระตุ้นอารมณ์ของผู้ที่ไม่เชื่อนั้น จนเขาไม่มีความคิดในจิตใจแล้ว เพราะอารมณ์ได้เข้ามาแทน แล้วศิษยาภิบาลจะอ้อนวอนให้เขาเดินออกมาข้างหน้าเพื่อที่จะกล่าวต่อหน้า คนอื่นว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา” ดังนั้น ผู้ที่ไม่เชื่อนั้นได้เดินออกไปข้างหน้าด้วยน้ำตาและ การโอดครวญ นี่ไม่ใช่ความรอด แต่เป็นความไร้สาระที่ปลุกขึ้นด้วยอารมณ์ ทั้งโมเสส (เฉลยธรรมบัญญัติ) และ เปาโลได้บอกเราว่า การรับความรอดเป็นผลจากขบวนการด้านความคิด

คริสเตียนควรจะให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระคริสต์และพระราชกิจของพระองค์ที่ไม้งางเขนแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ และ ควรจะให้เขาทราบถึงผลภายหลังของการตัดสินใจของเขาด้วย คือ ถ้าเขาเชื่อในพระคริสต์เขาจะอยู่กับพระองค์ชั่ว นิรันดร์ แต่หากเขาไม่เชื่อในพระคริสต์เขาจะต้องทนทุกข์ทรมานในบึงไฟนรกตลอดไป ผู้ที่ไม่เชื่อต้องมีข้อมูล เพื่อเขาจะสามารถตัดสินใจโดยใช้เหตุผล ไม่ใช่ด้วยอารมณ์

ตั้งแต่อาดัม มนุษย์ได้รับความรอดด้วยความเชื่อเท่านั้น ในพระคริสต์เท่านั้น ในพระคัมภีร์บทนี้ อาจารย์ เปาโลได้อธิบายพระกิตติคุณแก่ชาวิวซึ่งเป็นผู้ที่ไม่เชื่อโดยเตือนเขาว่าการท่องพระคำไม่ใช่ความรอด มนุษย์ได้รับความรอดโดยตัดสินใจที่จะเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น

## อภิธานศัพท์

**หลักคำสอนพระคัมภีร์ (Bible Doctrine)** หลักคำสอนพระคัมภีร์ คือข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับวิชาต่างๆ ของพระคัมภีร์ เมื่อมีศิษยาภิบาลหรือผู้สอนพระคัมภีร์ สอนข้อมูลที่ได้รับการแปลและการตีความอย่างถูกต้องจากพระคัมภีร์ แก่ผู้เรียนซึ่งได้อยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นจะถูกสะสมไว้ในจิตใจของผู้เรียน พร้อมทั้งจะรับการประยุกต์เอามาใช้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา

**การรับใช้พระเจ้า (Christian Service)** ในขณะเวลารอด ผู้เชื่อทุกคนกลายเป็นผู้รับใช้พระเจ้า คำว่า “ผู้รับใช้พระเจ้า” ไม่จำเป็นต้องหมายถึง ศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ ผู้ประกาศ มิชชันนารี หรือ เจ้าหน้าที่ในองค์กรคริสเตียน การรับใช้พระเจ้าหมายถึงการที่ผู้เชื่อได้ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร ในการนี้เราสามารถแบ่งออกเป็น 5 ประเภทดังนี้ว่า

- 1) การรับใช้พระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับของประทานฝ่ายวิญญาณ เช่น การช่วยเหลือคนในสังคมผู้ซึ่งด้อยโอกาส ผู้ประกาศ ศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์
- 2) การรับใช้พระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับการเป็นบัพโรหิต เช่น การอธิษฐาน
- 3) การรับใช้พระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับการเป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ เช่น การประกาศ
- 4) การรับใช้พระเจ้าโดยมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์โดยไม่มีตัวตน (invisible impact) เช่น การที่ผู้เชื่อเป็นพระพรต่อคนอื่นโดยการคบหากัน (blessing by association)
- 5) การรับใช้พระเจ้าโดยดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติแห่งสังคมและรัฐ เช่น การชำระภาษีรายได้ การลงคะแนนเสียงเวลาที่มีการเลือกตั้ง และการรับใช้ชาติการด้านการทหาร

**การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (The Filling of the Holy Spirit)** การที่พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ควบคุมจิตใจ (ความคิด) ของผู้เชื่อซึ่งได้เข้าสู่สัมพันธภาพกับพระเจ้า ด้วยการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงประทานฤทธิ์เดชแก่ผู้เชื่อเพื่อเขาสามารถเข้าใจ metabolize จำ ระลึกถึง และ นำพระคำของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ ในเวลาที่ผู้เชื่ออยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็น “องค์ผู้ช่วย” (ยอห์น 14:26) ของเรา ก็เป็นผู้ดำรับ ผู้ทรงหนุนใจ ทรงนำ และทรงสอนเรา

**ธรรมชาติบาป (The sin nature)** ส่วนหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ ซึ่งอาศัยอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกาย ธรรมชาติบาปประกอบด้วยจุดแข็ง ซึ่งผลิตความดีของมนุษย์ จุดอ่อน ซึ่งผลิตความบาป แนวโน้มต่อการถือกฎหมายศาสนาหรือศีลธรรม (legalism) การกบฏต่อกฎบัญญัติของพระเจ้า และรูปแบบความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง